

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
48

ΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ





Ἡ ἀμαζώνια Λαμπερ ἐτοιμάζεται νὰ γκρεμοτσακιστῇ σὲ τρεμακτικὸ βραθρὸ. Ἡ μεγάλη ἀγάπη της γιὰ τὸν Γκα-
ούρ, τῆς ἔχει θολώσει τὸ νοῦ.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ
ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ!

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ποκοπικό -- ὅπως ὅλοι ξέρουμε -- θρίσκονται πιά στὴ μακρινὴ πολιτισμένη Ἀμερικὴ. Ἐργάζονται καὶ οἱ δύο στὸ περίφημο «Βίκτορ». Τὸ μεγαλύτερο Τσίρκο τοῦ Κόσμου! Ποῦ ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντὴς του

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Ρ. ΡΟΥΣΙΟΥ

εἶναι ὁ καλόκαρδος κι' εὐγενικὸς Ἀρμαν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐργάζεται ἐκεῖ σὰν βοηθὸς θηριοδαμαστής. Ὁ νᾶνος σὰν δεύτερος παληάτσος. (*).

(*) Διάβασε τὰ προηγούμενα τεύχη, ἀρ. 46 καὶ 47.

“Ομως ό “Αρμαν έχει και μιá πανέμορφη ξανθειά κόρη: τή Βαλάντα. Εὐγενικιά, καλόκαρδη και άγνή κοπέλλα! “Εργάζεται κι’ αυτή στο Τσίρκο του πατέρα της σάν άμαζόνα και άκροβάτιδα.

Μά ή Βαλάντα δείχνει από τήν πρώτη στιγμή ιδιαίτερη συμπάθεια στο γιγαντόσωμο μελαψό παλικάρι. Καί, σιγά-σιγά, νοιώθει πώς ή καρδιά της είναι για πάντα σκλαβωμένη στον υπέροχο “Ελληνα!

“Ετσι κάποτε πού θρίσκονται μόνοι, του έκμυστηρεύεται, με θουρκωμένα μάτια, τήν αγάπη της.

“Ο Γκαούρ είναι τίμιος “Ελληνας! Δέν θέλει νά έκμεταλλευτή τήν άδυναμία της ρωμαντικής και χαριτωμένης αυτής κοπέλλας. Καί τής όμολογεί τήν αλήθεια:

— Δέν έχω καρδιά νά σ’ άγαπήσω όπως τ’ άξίζεις! τής λέει. Γιατί ή καρδιά μου θρίσκειται πέρα, στη μακρυνή Ζούγκλα. Καί τήν κρατάει σκλάβο της μιá πανώρια και υπέροχη κόρη σάν κι’ έσένα: ή μελαψή Ταταμπού!...

“Η άμοιρή Βαλάντα νοιώθει φαρμακερές μαχαιριές στην καρδιά, ακούγοντας τά λόγια του μοναδικού άνδρα που αγάπησε στη ζωή της.

Καταλαβαίνει πώς ή καρδιά της είναι καταδικασμένη ν’ άνέβη στο Γολγοθά του μαρτυρίου τής “Αγάπης!...

“Η Ζωή δέν έχει πιá γι’ αυτήν κανένα σκοπό κι’ ένδιαφέρον! “Ολα: μαύρα και

σκοτεινά φαίνονται τώρα γύρω της!...

Παράλληλα, κάποιος υπεργίγαντας θηριοδασαστής του Τσίρκου: ό άπαίσιος Μπόρχα, πιέζει, με κάθε τρόπο, τή Βαλάντα. Θέλει νά τήν κάνει γυναίκα του για νά γίνη κύριος του Τσίρκου.

“Η άμοιρη νέα νοιώθει μίσος και άηδία γι’ αυτόν. “Ετσι — χάνοντας και τς έλπίδες της από τον Γκαούρ — παίρνει γρήγορα μιá φοβερή απόφασι: Νά θάλλη τέρμα στην άχαρη ζωή της.

Τό τεράστιο Τσίρκο «Βίκτορυ» θρίσκεται έγκατεστημένο σ’ ένα από τά προάστεια τής Νέας “Υόρκης.

“Η άπογοητευμένη άμαζόνα καταφέρνει μιá νύκτα, όταν τελειώνη ή παράστασις, να μπερδευτή με τους άμέτρητους θεατάς που φεύγουν. Καί νά θγῇ κι’ αυτή έξω, άπαρατήρητη!

“Ετσι, αρχίζει μιá άσκοπη περιπλάνησι, χωρίς νά ξέρη που πηγαίνει.

Και νά: Κατά τά χαράματα ή τύχη φέρνει τά πόδια της μπροστά σ’ ένα βαθύ και τρομακτικό θάραθρο.

Είναι ό,τι τής χρειάζεται για νά γκρεμιστή εκεί και νά θρῇ στο θάνατο: Τόν λυτρωμό του άβάσταχτου πόνου τής καρδιάς της...

Κάθεται λοιπόν, για λίγο σ’ ένα θραχάκι που θρίσκεται, άκρη-άκρη, στα χείλια του γκρεμού.

Θέλει πριν πεθάνη νά χαρή

τόν ήλιο πού έτοιμάζεται νά
θγή από τή χρυσή ανατολή...
Ν' άποχαιρετήση τόν τελευ-
ταίο ήλιο τής ζωής της!

Ξαφνικά, ό θόρυβος ένός
αυτοκινήτου έρχεται νά δια-
κόψη τίς μαύρες σκέψεις της.

Ψάχνει μέ όρθάνοιχτα μά-
τια. Καί νά: Στό θαμπό φώς
τής αυγής τό διακρίνει. Καί
τό άναγνωρίζει. Είναι έν' από
τ' άμάξια του Τοίρκου τους.

Περίεργο!.. Τί νά ζητάη
τέτοια ώρα εκεί; Καί μάλι-
στα σ' αυτό τό τόσο έρημικό
καί άγριο μέρος;

Ή Βαλάντα άνησυχεί μή-
πως τήν άναζητούν. Για νά
τήν έμποδίσουν νά πραγματο-
ποιήση τήν τραγική της από-
φασι!... Άλλά πώς έμαθαν
ότι θέλει ν' αυτοκτονήση;

Καί κρύβεται άμέσως κά-
που πρόχειρα. Μē μάτια καί
αυτιά κατασκόπευει καί πα-
ρακολουθεί...

Καί νά: Τό αυτοκίνητο του
Τοίρκου σταματάει σέ λίγες
στιγμές. "Ακρη-άκρη στά χεί-
λια του τρομακτικού γκρε-
μού...

Ή πόρτα του άνοίγει άρ-



Ή τεραστίων διαστάσεων «τρυφερή ύπαρξις» γονατίζει θα-
κρυσμένη μπροστά στον άγέρωχο Ποκοπίκο. Καί τού λέει :

— Σε άγαπώ !.. Σε λατρεύω !.. Χάνομαι γιά σένα !..

γά... Πρώτος θαίνει ξέω ό αρχιθηριοδαμαστής Μπόρχα. Καί, σχεδόν άμέσως, δυό από τούς βοηθούς του.

Όλοι μαζί τραβούν τώρα κάτι βαρύ ξέω άπ' τό άμάξι. Είναι τό κορμί ενός άναίσθητου άνδρα...

Τά γαλάζια μάτια τής Βαλάντας άνοίγουν διάπλατα ! Κι' ένα τραγικό ξεφωνητό ξεφεύγει από τά πονεμένα της στήθια :

— Μήηηηη !...

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Καιρός είναι τώρα νά γυρίσουμε λίγο πιό πίσω στην άληθινή αυτή Ιστορία μας.

Ό κακούργος ύπεργίγαντας Μπόρχα — όπως ξέρουμε — θέλει, με κάθε τρόπο, νά έξοντώση τόν Γκαούρ. Πιστευει πώς εκείνος έχει ξεμυαλίσει τήν πανέμορφη Βαλάντα. Καί είναι θέβαιος, πώς γι' αυτόν και μόνο τό λόγο άποκρούει τόν δικό του Έρωτα. Γι' αυτό δέν δέχεται νά τόν παντρευτή.

Έτσι, δέν άργεί νά πάρη μιá έγκληματική και άνανδρη άπόφασι: Θά δολοφονήση τόν μελαψό γίγαντα. Καί μάλιστα σέ μιá στιγμή πού θά κοιμάται θαθειά !...

Μά νεώτερες σκέψεις τόν κάνουν νά τροποποιήση γρήγορα τήν πρώτη του άπόφασι :

Ναί ! Νά θγάλη από τή μέση τόν επικίνδυνο αντίζηλο, όπως τόν νομίζει. Νά τόν δολοφονήση, θέβαια... Μά χω-

ρίς νά ύπάρχη κανένας φόβος νά καθήση στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ό καταχθόνιος Μπόρχα θάζει πολλά στο νοϋ του: Άν ό Γκαούρ θρεθή σκοτωμένος στο Τσίρκο, αυτός θά είναι ό πρώτος πού θά ένοχοποιηθί άπό τήν Άστυνομία. Γιατί όλ' οι μάρτυρες θά καταθέσουν γιά τούς καυγάδες τους, γιά τό μίσος τους και γιά τόσα άλλα έπιβαρυντικά στοιχεία...

Και ό Άρχιθηριοδαμαστής καταστρώνει ένα άλλο, πιό σίγουρο, σχέδιο έξοντώσεως:

Θά ναρκώση τόν Γκαούρ στον ύπνο του. Ύστερα θά τόν πάρη άναίσθητον με τ' αυτοκίνητο... Καί θά τόν μεταφέρη σ' ένα θαθύ και τρομακτικό θάραθρο πού ξέρει... Τέλος θά τόν γκρεμοτσακίση μέσα σ' αυτό !...

Ούτε τό κοκαλάκι του δέν θά θρεθί !

Μά γιά νά θάλη σ' ένεργεια, ό άπαίσιος Μπόρχα, τό σατανικό σχέδιό του, έχει προηγούμενα νά τακτοποιήση κι' ένα άλλο θέμα: Πρέπει νά καταστήση άκίνδυνον τόν τετραπέρατο και διαβολεμένο Ποκοπικό ! Γιατί ό μικροσκοπικός μαύρος παληάτος κοιμάται στο ίδιο τροχοφόρο δωμάτιο με τόν Γκαούρ...

Και νά τί σοφίζεται:

... ..
Στό Τσίρκο τους έργάζεται σάν «έξωφρενικό φαινόμενο» μιá αφάνταστα σωματώ-

δης και χοντρή νέα γυναίκα:
 'Η Γορούν, όπως τη λένε...

Τό... «τρυφερό» αυτό πλάσμα ζυγίζει τριακόσια κιλά! Και θεωρείται σαν ή πιό μεγαλύτερη και θαρεία γυναίκα του Κόσμου!..

‘Ο Ποκοπίκο, λοιπόν, από την πρώτη στιγμή που αντίκρυσε την ανοικονόμητη Γορούν, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά παράξενα. Καί, σιγά - σιγά με τον καιρό ένα μεγάλος έρωτας γεννήθηκε μέσα του γι’ αυτήν.

Από τότε, την είχε βάλει στο μάτι και την είχε ταραξει στις έρωτικές εξομολογήσεις:

— ‘Αξιολάτρευτος κουκλίτσα μου! της λέει κάθε τόσο γονατιστός και με την δεξιά παλάμη στην καρδιά του. Σε ήγαπώ, Μπεμπέκα μου, παραφόρως και άσπρόνδως! ‘Αν δεν υπανδρευθώ εσέ, θα μπώ σέ μοναστήρι! Καλογεράκι θα γενώ και ράσσα θα φορέσω!...

Και της σκάει κάθε φορά κ’ ένα πρόχειρο στιχάκι του:

**«Έμάν γιά σένα, μίς Γορούν
 που μου κλεψες τό νού μου,
 άς πάη και τό παληάμπελο,
 τονάστιν ή . . . Χουχού μου!»**

Και ο έρωτάς του, μέρα με τη μέρα, μεγαλώνει. ‘Ο άμμοιρος έχει ξετρελλαθή μαζί της.

Μά ή χοντρο-Γορούν ξεκαρδίζεται στά γέλια θλέποντας νά την φλερτάρη ένα τέτοιο μικρόβιο.

‘Ωσου κάποτε ζητάει και

της φέρνουν ένα μεγάλο φακό. Τόν κοντοζυγώνει στά μάτια της και κυττάζει με προσοχή τόν «έρωτευμένο» της. ‘Υστερα τού λέει:

— Καλούτσικος και νοστιμούλης είσαι! Μά τόσο μικρός πιά, δεν αξίζεις! Οί κοριοί στο κρεβάτι μου... είναι μεγαλύτεροι από σένα!...

‘Ο «Δυσθεόρατος ‘Αντρακλας» παραξηγιέται.

— Μικρό είναι τό μάτι σου, της κάνει. Κι’ όσο περί τούς κορεούς τού κρεβατιού σου, μόλις παντρευτούμε θά τούς κατασφάξω σαν άγριους κονικλαράδες! ‘Αμέ!;

.....
 Αυτήν λοιπόν την υπερφυσική «Μπεμπέκα» μεταχειρίζεται στο καταχθόνιο σχέδιό του ο άπαισιος Μπόρχα.

Μιά νύκτα, μετά την παράστασι, την τραβάει παράμερα και της λέει:

— ‘Απόψε θέλω νά κάνης τά «γλυκά μάτια» στον Ποκοπίκο. Νά τόν πάρης νά πάτε στο μπάρ. Νά τού δώσης νά πιη και νά καταφέρεις νά τόν μεθύσης...

— Γιατί Μπόρχα; ρωτάει ή Γορούν.

— ‘Εχω τό λόγο μου, που εσένα δεν σ’ ενδιαφέρει.

Και τραβώντας από την τσέπη του μερικά χαρτονομίσματα, προσθέτει:

— Νά: Πάρε έκατό δολλάρια γιά τόν κόπο σου. Και άλλα έκατό γιά νά... μη ρωτάς!

ΦΙΛΙ ΜΕΤ’ ΕΜΠΟΔΙΩΝ!

‘Η Γορούν άρπάζει τά δια

κόσια δολλάρια και τρέχει στο καμαρίνι του νάνου. Ιο-νάτίζει μπροστά του. Και ά-νάμεσα σέ ψεύτικους λυ-γμούς, άρχίζει μιá κωμικο-τραγική εξομολόγησι:

— Ποκοπικάκι μου!.. "Αρ-γισα δυστυχώς, νά τó κατα-λάβω, μά ευτυχώς τó κατά-λαβα: Σέ αγαπώ! Σέ λα-τρεύω!... Τρελλαίνομαι και χάνομαι για σένα!... "Από-ψε θέλω νά πιούμε! Νά μεθύ-σουμε! Νά γίνουμε σκνίπτες! Νά γίνουμε φέσια!...

"Ο Ποκοπικό νοιώθει στá λόγια της άφάνταστη χαρά κ' ένθουσιασμό! Και ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— "Ε, ρέ τί "Αντρακλας Δουθεόρατος πούμ' έγώ!... Πάει τόφαγα τó Κορίτσι!

"Αμέσως σκαρώνει ένα φρέ-σκο - φρέσκο, στιχάκι.. Βάζει τá χέρια του στη μέση. Κορ-δώνεται σά νά κατάπτε καμ-μιá μαγκούρα. Και τó άπαγ γέλλει με ύφος και τουπέ. Σά νάναι πρώτος ξάδερφος τού Καζανόδα:

**«Γορουν και Γορουνάρα μου!
Εσέρατη κουκλάρα μου!
"Ο, τι κι' αν κάνης—στόχω πει-
κι' ό κόσμος αν χαλάση,
λεβέντη σάν και μέναγε
δέν θάβρης υέσ' τήν Πίλησι».**

— Νά μοϋ ζήσης, "Αντρα-κλά μου! κάνει μ' ένθουσια-σμό ή τεράστια κοπέλλα!

Και σκύθει για νά τόν φι-λήση!...

— Περικαλῶ, περικαλῶ! τής φωνάζει ό Ποκοπικό. Πε-ριμένετε Δεσποινίς. Τόν πρῶ

τον «άνασπασμόν» θά στόν δώ-σω τού λόγου μου! Και ούχι τού λόγου σου!...

"Αμέσως τρέχει σβέλτος στá παρασκήνια... Παίρνει μιá ξυλένια άνεμόσκαλα... Ξαναγουρίζει κοντά στην ά-γαπημένη του τών τριακοσί-ων κυλῶν... Τήν άκουμπάει στο στήθος της... "Ανεβαί-νει με θιάσι επάνω... Τήν άγκαλιάζει με άγάπη... Και κάνει νά τή φιλήση!

"Αλλοίμον' όμως!... Μέ τήν λαχτάρα πού είχε ό άμοιρος, παραπατάει... Γκρεμοτσακίζεται κάτω. Και σκάει σάν καρπούζι!...

— "Αμάν, Γουρούνα μου! ξεφωνίζει τρίβοντας τά πονε-μέια πισινά του! Καλύτερα «προσγειώσου» έσύ. Καθότι μονάχα έτσι θά φιληθούμε στá σίγουρα!

"Η ύπερφυσική χοντρέλλα τόν σηκώνει στην άγκαλιά της. Και προχωρεί για τó Μπάρ. "Όμως για νά δείξη πώς αυτός είναι ό "Αντρας και πώς αυτός έχει τήν πρω-τοβουλία, τόν ρωτάει ύποτα-κτικά και ναζιάρικα:

— Ποϋ θά μέ πᾶς; Ποϋ θά μέ πᾶς;

Και ό Ποκοπικό μουρμού-ρίζει βαρειά και σέρτικα:

— "Όπου γουστάρεις κι ά-γαπᾶς!...

.....
"Ετσι ό νᾶνος και ή Γο-ρουν γλεντοκοπάνε και ξεφαν-τώνουν όλη τή νύχτα!

"Ο Ποκοπικό έχει γίνει σκνί-πα στο μεθύσι. Τραγουδάει, σπάζει ποτήρια και χορεύει



—Τί τρέχει; ρωτάει άνήσυχος ό Μάξ Άρλαν.

—Τίποτα σεβαρό! του άποκρίνεται ή Τζέιν: 'Ο Γκαούρ δέν ζή πιά Σκοτώθηκε στην 'Αμερική!

ζεϊμπέκικο! Σέ μιά στιγμή του περνάει ή ιδέα πώς ή γιγαντιαία ντάμα του φλερτάρει μέ κάποιον σ' ένα πλαϊνό τραπέζι. "Εξω φρενών τότε ρίχνει μιά άγρια ματιά στον άπέραντο σωματικό όγκο της και μουγγρίζει:

— Γορούν κάτσε φρόνιμα! Γιατί σου δίνω μιά και κολλάς στον τοίχο σαν χαλκομανία!...

ΣΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

Ό νάνος και ή υπερφυσι-

κή Μπεμπέκα συνεχίζουν τό γλέντι τους. 'Ενώ ό Γκαούρ κοιμάται μονάχος στην τροχο φόρο καμπίνα του.

"Ετσι και λίγο πριν ζημερώσει ό άπαίσιος Μπόρχα ει ναι έτοιμος μαζί μέ δυό έμπιστους βοηθούς του. Μπαίνουν κρυφά στο δωμάτιο του ύπερ άνθρώπου "Ελληνα γίγαντα. Καί μ' ένα παράξενο ύγρo τόν ναρκώνουν βαθεία...

"Υστερα τόν σηκώνουν στα χέρια τους. Καί φροντίζοντας νά μη κάνουν τόν παραμικρό

θόρυβο, τὸν βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὸν καγκελωτὸ περίβολο τοῦ Τσίρκου.

Ἐκεῖ βρίσκεται κ' ἓνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα τοῦ Ἄρμαν. Εἶχαν φροντίσει ἀπὸ πρὶν νὰ τὸ φέρουν σπρώχνον-τας στὸ σημεῖο αὐτό.

Καὶ νά: Τοποθετοῦν τώρα τὸν ἀναίσθητο Γκαούρ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ... Ὁ Μπόρχα κάθεται στὸ βολάν. Καὶ οἱ δυὸ βοηθοὶ τοῦ ἀρχίζουν νὰ τὸ σπρώχνουν μὲ τὰ χέρια... Δὲν θέλουν νὰ κἀν θόρυβο ἢ μηχανή του...

Ὅμως καὶ παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις τους, ὁ παντοτεὶ νὰ μεθυσμένος γερονυχτοφύλακας τοῦ τσίρκου τοὺς παίρνει μυρωδιά. Καὶ τρέχει πρὸς τὸ αὐτοκίνητο ρωτῶντας:

— Ἔεε!... Τί συμβαίνει; Ποῦ πᾶτ' ἐσεῖς;

Ὁ θηριοδασστὴς τοῦ ἀπὸ κρίνεται ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ὁδὸ γοῦ:

— Ἐγὼ εἶμαι, μπάρμπα Τόμ: ὁ Μπόρχα! Μᾶς ἀρρώστησε ξαφνικὰ ὁ Γκαούρ... Τὸν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο... Ἔλα πιδ κοντὰ νὰ τὸν δῆς...

Ταυτόχρονα, καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι, τραβάει τὸ μαχαίρι του, τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸ κατεβάζει πρὸς τὰ στήθεια τοῦ μεθυσμένου γέροντα:

— Νά!... Γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴν εἶσαι τόσο... περίεργος! μουγγρίζει.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄμοιρος νυχτοφύλακας σωριάζεται κάτω ἀκίνητος, ὁ κακοῦργος προσθέτει:

— Ἄν μπορῆς τώρα παληό γερε μαρτύρησέ μας.

Οἱ δυὸ βοηθοὶ συνεχίζουν νὰ σπρώχνουν μὲ τὰ χέρια τὸ αὐτοκίνητο. Καὶ ὅταν τὸ ξεμακραίνουν ἄρκετὰ, μπαίνουν κι αὐτοὶ μέσα.

Ὁ Μπόρχα θάζει τώρα σὲ κίνησι τὴ μηχανή. Καὶ τὸ ἀμᾶξι ξεκινάει μὲ σθηστά φῶτα...

Κατὰ τὰ χαράματα φθάνουν στὴν τρομακτικὴ χαράδρα ποὺ ξέรูμε... Βγάζουν ἔξω τὸν ἀναίσθητο Γκαούρ. Ἐτοιμάζονται νὰ τὸν γκρεμοσακίσουν στὸ θάραθρο...

Ἡ ἄμοιρη Βαλάντα — ὅπως εἶδαμε — θρίσκεται λίγο πιδ πέρα. Ἐτοιμὴ νὰ πέσῃ κι αὐτὴ στὴ χαράδρα. Νὰ δώσῃ τέλος στὴ μαρτυρικὴ τῆς ζωή.

Ἔτοι τοὺς βλέπει. Κρύβεται πρόχειρα κάπου. Τοὺς παρακολουθεῖ.

Ὅμως γρήγορα ἀναγνωρίζει πὼς τὸ θῦμα εἶναι ὁ ἀγαπημένος τῆς Γκαούρ. Καὶ σὰν ἑρπετὴ ξεπετιέται ἀπὸ τὴν κρυψώνα τῆς...

Ξεκινάει μὲ μιᾶς πὼς ἦρθε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ξεφωνίζει ἑξαλλή:

— Μήνηη!... Μὴ κακοῦργε Μπόρχα!... Θὰ σὲ στείλω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!

Ὁ ἀρχιθηριοδασστὴς ξαφνιαίνεται. Σαστίζει. Καὶ σταματάει τὸ ἀπαίσιο ἔργο του.

Ἔτσι, παρατάει ἀμέσως τὸν ἀναίσθητο μελαψὸ γίγαντα νὰ τὸν σπρώχνουν οἱ βοηθοὶ του. Κι αὐτὸς τρέχει κοντὰ στὴν Βαλάντα:

— Έσύ;! Τι ζητάς έδώ; την ρωτάει άγρια!... 'Ο Γκαούρ θρίσκειται τώρα στά χέρια μου. Θά πεθάνη. Λέξη νά μη θγή από τά χείλια σου! Γιατί θά πεθάνης άμέσως κ' έσύ! Κατάλαβες;

'Η ξανθειά άμαζόνα, έχει στο μεταξύ, κάπως ήρεμήσει. Καί του λέει:

— 'Ο θάνατος Μπόρχα δέν μέ τρομάζει. Γιατί τό χάρο ήρθα νά συναντήσω έδώ, στά χείλια του φοβερού γκρεμού... 'Ομως μιά χάρι σου ζητάω: Μή σκοτώσης τό μελαψό αυτό παλικάρι! Κανένα κακό δέν έκανε! Σέ τίποτα δέν έχει φταίξει!...

'Ο άπαισίος κακούργος την κυττάζει παράξενα στά μάτια. Της άποκρίνεται:

— Γίνε γυναίκα μου, λοιπόν!... Δέξου νά παντρευτούμε... Καί ό Γκαούρ δέν θά πεθάνη!...

— "Όχι! Ξεφωνίζει άμέσως ή Βαλάντα. Αυτό δέν θά γίνη ποτέ!...

'Ο θηριοδαμαστής φωνάζει στους βοηθούς του:

— Πετάχτε τον στο θάραθρο!... Άλιντε λοιπόν, νά τελειώνουμε...

'Εκείνοι σηκώνουν από κάτω τό ναρκωμένο γίγαντα: 'Ο ένας από τούς ώμους καί ό άλλος από τά πόδια... Κ' έτοιμάζονται νά εκτελέσουν τη διαταγή του άρχηγού τους 'Η πανέμορφη κόρη του "Άρμαν βρίσκεται τώρα σέ τραγικό δίλημμα... Τаланτεύεται γιά λίγες στιγμές άναποφάσιστη. "Ωσου τέλος

παίρνει την απόφασι:

— Ναι! ούρλιάζει μέ μίσος στον άπαισίο έκθιαστή της. Θά γίνω γυναίκα σου! Σώσε τόν Γκαούρ!...

'Εκείνος φωνάζει άμέσως πάλι στους ανθρώπους του:

— Μή τόν πετάτε άκόμα!. Ξαναφήστε τον κάτω. Περιμένετε...

Καί γυρίζει στη Βαλάντα χαμογελώντας άναίσθητα:

— Φίλησέ με! της κάνει. Αυτό θά είναι τό φιλή των άραβώνων μας! Χά, χά, χά!

Καί την άγκαλιάζει θάναυσα...

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

'Η Βαλάντα νοιώθει άηδία καί φρίκη στο άγκάλιασμα του κακούργου. "Ομως κλείνει τά μάτια της καί δέχεται τό φιλή του...

Μά πριν λίγες στιγμές ό Γκαούρ έχει άρχισει νά συνέρχεται. Τό ναρκωτικό δέν μπόρεσε νά δαμάση γιά πολύ τόν άφάνταστα δυνατόν όργα νισμό του.

Έτσι, κρυφανοίγει τά μάτια του. Βλέπει πώς θρίσκειται στά χείλια ενός φοβερού γκρεμού. Δεξιά κι άριστερά του άντικρύζει τούς θηριοδαμαστές. Καί φυσικά καταλαβαίνει ποιά τύχη τόν περιμένει...

Γι' αυτό καί ένεργεί μέ μεγάλη περίσκεψη. Δέν κάνει την παραμικρή κίνησι. Μέ μισανοιγμένα τά μάτια του, παρακολουθεί...

Καί νά: Σέ μικρή απόστασι βλέπει κάτι τρομερό! Κά-

τι άπίστευτο: 'Ο Μπόρχα και ή Βαλάντα έχουν άγκαλιασθή. Καί φιλιώνται στο στόμα!...

"Ωστε ψέμματα λοιπόν ή κόρη του "Αρμαν του όρκιζόταν πώς τόν αγαπούσε;

Καί άθελα, κακές σκέψεις άρχίζουν νά περνάνε από τό νού του μελαψού γίγαντα:

"Υποψιάζεται πώς ή Βαλάντα είναι συνένοχη με τόν κακούργο "Αρχιθρηοδομαστή. Φαντάζεται πώς συνονομημένοι κ' οι δυο τους τόν έκάναν — με κάποιον τρόπο — νά χάση τις αισθήσεις του. Καί τόν έφεραν ως εκεί γιά νά τόν γκρεμοτσακίσουν στο θανατερό θάραθρο. Νά τόν ξεφορτωθούν μια γιά πάντα άπ' τό Τσίρκο!.

Στούς συλλογισμούς αούτους, τό αίμα του υπέροχου "Ελληνα άνεβαίνει στο κεφάλι του. Καί μ' ένα ξαφνικό τίναγμα πετιέται όρθός! Οι τρομακτικές γροθιές του εξαπλώνουν γρήγορα ανάισθητους τούς δυο φρουρούς του.

"Αμέσως, καί σάν μανιασμένο θηριό, χύνεται τώρα κατά μπρός!... Τρέχει νά φθάση κοντά στόν άπαίσιό Μπόρχα. Νά τόν σπαράξη με τά νύχια καί τά δόντια του... 'Ο κακούργος υπεργίγαντας καταλαβαίνει τόν φρικτό θάνατο πού τόν περιμένει. Καί τραβώντας με θιάσι ένα πιστόλι, δείχνει με την κάννη του τόν Γκαούρ. Καί άρχίζει νά τραβάη τη σκανδάλη:

— Μπάμ!... Μπάμ!...

Μπάμ!...

"Η Βαλάντα έχει κρεμαστή από τό χέρι του δολοφόνου. Καί οι σφαίρες του άστοχούν!

"Όμως ό Μπόρχα τή σπρώχνει άμέσως θάναυσα καί λευτερώνεται. "Αδειάζει τότε με στόχο στο μελαψό παλικάρι, καί τις άλλες τρεις σφαίρες του πιστολιού του.

Είναι όμως άφάνταστα ταραγμένος τώρα. "Ετσι κι αούτά τά θλήματα άστοχούν. Μονάχα ένα βρίσκει τόν υπεράνθρωπο "Ελληνα. Καί τόν τραυματίζει έλαφρά στόν ώμο!

"Ο Μπόρχα θρίσκει τώρα σέ άπόγνωσι. Καί θρασύδειλος καθώς είναι δέν νοιώθει τό κουράγιο ν' αντιμετωπίση στήθος πρός στήθος τό θύμα του.

"Ετσι, παρατώντας τή Βαλάντα — τό άλλο θύμα — τό θάζει άνανδρα στά πόδια γιά νά σώση τό θρωμερό τομάρι του.

"Ο μανιασμένος Γκαούρ φθάνει τώρα κοντά στην κόρη του "Αρμαν. "Ενώ εκείνη προφταίνει να τόν άγκαλιάση με λαχτάρα.

— "Αγαπημένο μου! του λέει ξεσπώντας σέ λυγμούς. Είμαι πολύ εύτυχισμένη πού... πού σώθηκες!...

"Όμως ό μελαψός γίγαντας πρίν λίγες στιγμές, τήν είχε δει άγκαλιασμένη με τόν Μπόρχα. Νά φιλιώνται.

Τή σπρώχνει έλαφρά από πάνω του. Καί τής ρίχνει ένα παγωμένο βλέμμα:

— Πάψε ψεύτρα! τής λέει

Άγρια. "Αν δέν ήσουν γυναίκα θά πλήρωνες άκριβά τήν προδοσία σου!

Κι άμέσως τήν παρατάει. Τρέχει νά προφθάση τόν κακούργο Μπόρχα.

"Όμως χαμένοι πάν' οι κόποι του. Ο 'Αρχιθηριοδαμαστής έχει πιά πολύ άπομακρυνθή. Σέ λίγο χάνεται από τά μάτια του Γκαούρ!...

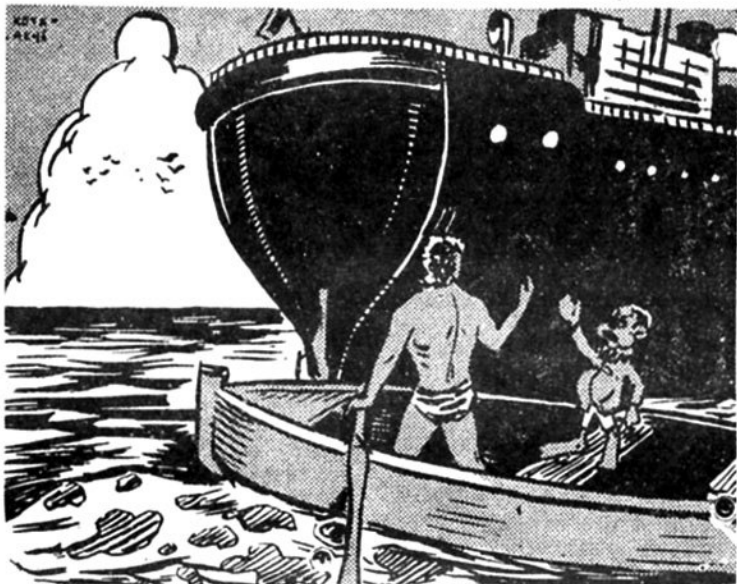
Στό μεταξύ οι δυό βοηθοί του Μπόρχα, συνέρχονται από τίς φοβερές γροθιές του μελαψού γίγαντα. Πηδούν άμέσως στο άυτόκίνητο του Τσίρκου.

Τρέχουν νά συναντήσουν τόν 'Αρχηγό τους. Νά τόν βοηθήσουν άν κινδυνεύη!...

ΕΡΩΣ «ΚΑΤΑΚΟΥΤΕΛΟΣ»

Ο ύπέροχος "Ελληνας Γκαούρ στιγμή δέν θέλει πιά νά μείνη σ' αυτό τό καταραμένο Τσίρκο. "Έχει πάρει τήν απόφασιν νά φύγη γιά πάντα από τό άνήθικο καί θρωμερό περιβάλλον του.

"Όμως πρίν φύγη πρέπει νά ειδοποιήση καί τόν άχώριστο σύντροφό του: τόν Ποκοπικό.



Ο Γκαούρ καί ο Ποκοπικό πλευρίζουν μέ τή βάρλα τους στήν πρύμνη του μεγάλου βαποριού. Θα προσπαθήσουν νά μπεδν μέσα καί νά κρυφτούν στα σκοτεινά άμπάκι του ...

«Ετσι, εγκαταλείποντας τις προσπάθειές του για ν' άνακαλύψει τον Μπόρχα, παίρνει τὸ δρόμο τὸν γυρισμοῦ γιὰ τὸ Τσίρκο...

Ἡ πανέμορφη Βαλάντα τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ κάποιον ἀπόστασι δακρυσμένη. Τὰ χύνει ὅμως σὲ λίγο τὸ ὄμμα της καὶ τὸν φθάνει:

— «Ἀκουσέ με Γκαούρ! τοῦ λείπει, σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά της. Ἐγὼ ἦρθα ἐκεῖ πού με ἔβλεπες, γιὰ νὰ γκρεμιστῶ στὸ φοβερὸ αὐτὸ θάναθρο. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Χωρὶς τὴν ἀγάπη σου!...

»Μὰ τὴν τελευταία στιγμή βλέπω νὰ φθάνη ἕνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα τοῦ Τσίρκου μας. Ὁ Μπόρχα καὶ οἱ δύο βοηθοί του, θγαίνουν μέσ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔσενά. Κ' ἦσαν ἀνείστητος!

»Κατάλαβα τότε, πὼς σκοπὸς τους ἦταν νὰ σὲ δολοφονήσουν, γκρεμίζοντάς σε μέσα στὴ θαθεῖα καὶ θανάτη ρὴ χαράδρα!...

»Ἀρχίζω τότε νὰ ξεφωνίζω σάν τρελλή! Θέλω με κάθε τρόπο νὰ σὲ σώσω! Νὰ μὴν ἀφήσω τὸν κακοῦργο θηριοδαμαστή ν' ἀποτελειώσῃ τὸ ἀπαίσιο ἔργο του!...

»Ὅμως ὁ Μπόρχα μοῦ κάλει ἕναν ἄτιμο ἐκβιασμό: «Ἄν δεχτῶ νὰ γίνω γυναίκα σου, δὲν θὰ σὲ σκοτώσω!...

»Ἐτσι ἀναγκάζομαι νὰ δεχτῶ!... Γιατί σὲ ἀγαπῶ Γκαούρ!... Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο κι ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ἀκόμα!...

»Ὑστερα μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δώσω τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβόνων μας... Κι' ἀναγκάστηκα νὰ δεχτῶ στὰ χεῖλιά μου τὰ ἔρωμερά του χεῖλιά!...

Ὁ μελαγχολὸς γίγαντας συνεχίζει τὸ δρόμο του ἀτάραχος. Σημασία δὲν φαίνεται νὰ δίνει οὔτε στὴ Βαλάντα οὔτε στὰ λόγια της.

Μονάχα σάν ἐκείνη τελειώνει καὶ ξεσπάει πάλι σὲ δυνατοὺς λυγμούς, ὁ Γκαούρ μουρμουρίζει:

— Ὁραῖο τὸ παραμῦθί σου. Μὰ ἐγὼ εἰμαι μεγάλος πιά. Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ παραμῦθια!...

Κ' ἐξακολουθεῖ τὴν πορεία του. Ἐνῶ ἡ Βαλάντα τὸν ἀκολουθεῖ κλαίγοντας:

— Τὸ ξέρω Γκαούρ: Δὲν με πιστεύεις. Δὲν θὰ σκοτωθῶ ἂν πρῶτα δὲν σοῦ ἀποδείξω πὼς εἰμαι ἀθῶα!

Ἐτσι σὲ λίγο φθάνουν στὸ Τσίρκο...

Ὁ καλόκαρδος Ἄρμαν ὑποδέχεται χαμογελῶντας τὴν κόρη του:

— Νὰ ζήσετε, Βαλάντα! Μὲ τίς εὐχές μου! τῆς λέει. Ὁ Μπόρχα ἔφθασε πρὶν μπροστὰ ἀπὸ σένα. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα: Τοῦ ἔδωσες λόγο πὼς θὰ γίνῃς γυναίκα του... Τοῦ χάρισες μάλιστα καὶ τὸ πρῶτο φιλὶ τῶν ἀρραβόνων!

— Ὁχι!... Ὁχι, πατέρα! κάνει μ' ἐξαψὶ ἡ νέα. Ψέμμ...

Ὁ Γκαούρ τὴν διακόπτει βεβαιώνοντας τὸν Ἄρμαν:

— Ναι!... Τοὺς εἶδα κ' ἐγὼ νὰ φιλιῶνται.

— Χά, χά, χά!... γελάει

ό ιδιοκτήτης του Τσίρκου. Βλέπεις λοιπόν, κορούλα μου; 'Ο Γκαούρ είναι άγνό παλικάρι της Ζούγκλας. Δεν ξέρει νά λή ψέμματα. Γιατί ντρέπεσαι νά τ' όμολογήσης;

Στό μεταξύ φθάνει χαρούμενος ό Μπόρχα...

'Ο κακούργος ύπεργίγαντας δέν φοβάται τώρα τόν Γκαούρ. Γιατί βρίσκεται στό Τσίρκο και άνάμεσα σέ τόσους και τόσους δικούς του.

— Άγαπημένη μου! λέει στήν πανέμορφη δακρυσμένη κόρη. Είμαι ό πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου! Ποτέ δέν θά μπορούσα νά φαντασθώ πώς θά μέ αγαπούσες τόσο πολύ!...

'Ο Γκαούρ κυττάζει μέ οίκο τή Βαλάντα. 'Εκείνη νοιώθει τό θάρος της ματιάς του. Και προσβάλλεται θανάσιμα.

"Ετσι, και από πείσμα τώρα, γυρίζει στόν άπαίσιο έκβιαστή Μπόρχα. Και κάνοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια του χαμογελάει μέ άγάπη.

"Υστερα λέει στόν "Αρμαν: — Ναι, Πατέρα! Άλήθεια λέει ό Γκαούρ. Φιληθήκαμε μέ τόν Μπόρχα... Κι αν δέν πιστεύης, κύτταξε: Θά ξαναφιληθούμε και τώρα!...

Και νοιώθοντας φρίκη και άηδία, άγκαλιάζει τόν άπαίσιο άγριάνθρωπο. Και τόν φιλάει στό μάγουλο.

"Ομως στήν προσπάθεια αύτή, τά νεύρα της άταιοιρης κοπέλλας σπάζουν: Άυτόχρονα σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!.

Τήν ίδια στιγμή άκούγον-

ται μεθυσμένα γέλια και τραγούδια. Και φθάνουν εκεί άγκαλιασμένοι και τρικλίζοντας ό μικροσκοπικός Ποκοπίκο και ή δυσθεόρατη Γορούν του.

'Ο νάνος είναι τύφλα στό μεθύσι. Ξεφωνίζει:

— "Ερώτας «κατακούτελος» μάς θάρησε στή γκλάβα!.. Αρρεβωνιαστήκαμε!

Και προσθέτει:

— Ζωή σέ λόγου σας, άδερφέ μου!

ΓΑΜΟΣ ΑΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

'Ο εύγενικός και καλόκαρδος "Αρμαν, πάλι κάνει τ' αδύνατα - δυνατά για νά πείση τόν Γκαούρ νά μη φύγει από τό Τσίρκο. Και τό καταφέρνει... Γιατί ό μελαψός γίγαντας τόν αγαπάει και τόν σέβεται. Δεν μπορεί νά του χαλάση χατήρι...

"Ομως κ' ένας άλλος λόγος αναγκάζει τόν γιγαντώσωμο "Ελληνα νά μείνει λίγο ακόμα εκεί:

'Ο Ποκοπίκο είναι τρελλά έρωτευμένος μέ τη Γορούν. Τή... «Γορουνάρα» του, όπως τή λέει. "Εχει λοιπόν άρραβωνιαστή μαζί της. Και θέλει, καλά και σώνει νά παντρευτούν.

"Ετσι, αρνιέται ν' άκολουθήση τόν Γκαούρ:

— Του λόγου μου θά μείνω ένθ'αδε μέχρι... τρίτη Παρουσία! του λέει. "Αν γουστάρης του λόγου σου πάρε τις ποδάρες σου υπό μάλης και κόψε ρόδα μυρωμένα...

Αυτό το θουνό από σάρκες και κόκκαλα που λέγεται Γορούν, κάθε άλλο παρά έρωτευμένη είναι με τον μικροσκοπικό νάνο. Του κάνει όμως την έρωτευμένη κι αυτή. Κι έπιμένει να τον παντρευτεί.

Ο Γκαούρ καταλαβαίνει ποιός «έμπορικός» σκοπός κρύβεται πίσω απ' αυτή την έπιθυμία της «Γορουνάρας»:

Ή ξεκαρδιστική αντίθεσι του δγκου της με την μικροσκοπικότητα του νάνου, διασκεδάζει άφάνταστα τούς θεατές. Έτσι, λογαριάζει μόλις παντρευτούν να τον θάλει στην... τσάντα της. Και να φύγουν από το τσίρκο του Άρμαν. Να κάνουν τουρνέ στις διάφορες πολιτείες της Άμερικής. Και είναι σίγουρη πώς θά θησαυρίσει!

Στο ίδιο τσίρκο εργάζεται, επίσης σαν «καταπληκτικό φαινόμενο» και κάποιος Φούσκ. Ένας άφάνταστα χοντρός άντρας που ζυγίζει 350 κιλά. Πενήντα κιλά δηλαδή πιο βαρύς από τη Γορούν. Και αυτός είναι ο άγαπημένος της.

Φυσικά ο Ποκοπίκο δεν ξέρει τίποτ' απ' όλ' αυτά. Και πιστεύει με πεποίθησι πώς η υπερφυσική Μπεμπέκα είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί του.

Έτσι και ο Γκαούρ, για να βρίσκεται κοντά του, και για να μπορέσει — αν χρειαστεί — να τον προστατεύσει ή να τον βοηθήσει, αναγκάζεται να παραμείνει πάλι στο τσίρκο του Άρμαν.

Έλπίζει ακόμα πώς θά κα

ταφέρει να γυρίσει τα μυαλά του Ποκοπίκο. Και παίρνουν τας τον μαζί του, να μπαρκάρουν για τον όνειρεμένο γυρισμό στην άγαπημένη Ζούγκλα.

Ο νάνος, που τον βλέπει 'νάνασθενάζει κάθε τόσο, τον παρηγορεί:

— Μη στεναχωριέσαι, αδερφέ μου! Άσε να παντρευτώ πρώτα με το καλό, κ' ύστερις πάμε στο... χωριό μας! Θέλω να δη ή Χουχού τη... γυναικούλα μου! Κι από τη ζήλεια να κλατάρη σάν... λάστιχο αυτόκινήτου!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ...

Τά δυό «ευτυχισμένα» ζευγάρια: ο Μπόρχα με τη Βαλάντα και ο Ποκοπίκο με τη Γορούν, έχει αποφασιστεί να παντρευτούν μαζί..

Μά ο Γκαούρ, το θράδυ που είναι να γίνη ή στέψη, παίρνει τα μάτια του και φεύγει κρυφά από το τσίρκο...

Το γεροδεμένο μελαψό κορμί του είναι μισόγυμνο. Γι' αυτό το ρίχνει πάνω του μία μακρυά μαύρη μπέρτα που θρίσκει κάπου στα παρασκήνια. Και το ρούχο αυτό του δίνει χάρη, μεγαλοπρέπεια και γοητεία!

Έτσι, κατεβαίνει με τα πόδια από το προάστειο που θρίσκεται το τσίρκο, στην άπειραντη και πολυθόρυβη Νέα Υόρκη!

Οι γυναίκες κ' οι κοπέλες στο δρόμο, κυττάζουν με ανείπωτο θαυμασμό το πανώ-

ριο μελαψό παλικάρι με την υπέροχη κορμοστασιά. Οι άντρες τόν αντικρύζουν με φανερή ζήλεια.

Ο Γκαούρ διασχίζει άργα τους δρόμους της ατέλειωτης μεγαλουπόλεως με τους θεόρατους ούρανοξύστες. Και ρωτώντας, φθάνει κάτω στο τεράστιο λιμάνι...

— Δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ!... Πρέπει να φύγω συλλογιέται. Είναι αδύνατο να γυρίσω το κεφάλι του Ποκοπίκο! Θα πάω μονάχος στη Ζούγκλα...

.....
Η άμοιρη Βαλάντα είναι αξιολύπητη. Δέχεται τη στέψη με κατακόκκινα τὰ μάτια της από τὸ κλάμμα!...

Αντίθετα ὁ Ποκοπίκο καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνει στὸ πλευρὸ τῆς ἀπέραντης «Νύφης»! Φυσικὰ ἀνεβασμένος σ' ἓνα τραπεζάκι...

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ἔχει λίζοντας ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, ξεφωνίζει:

— Γειά σου, Γορουνάρα μου, δυσθεόρατη! Ἐγὼ εἶμαι Ἀντρακίας γιὰ σένα!

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως στὸν ἄλλο γαμπρό, τὸν Μπόρχα, τοῦ ψιθυρίζει:

— Ἀδερφέ μου, Συνάδερφε, σὲ λυπάμαι! Μισὴ μερίδα εἶναι ἡ δικιά σου νύφη... Ἀνγουστάρης σοῦ κόθω καμμιὰ διακοσαριά κιλά ἀπὸ τῆ... δικιά μου!

Ἔτσι μὲ γέλια, μὲ δάκρυα καὶ μ' εὐχὲς τελειώνει κάποτε διπλὸς αὐτὸς γάμος.

Ἡ Βαλάντα, βρίσκει σὲ μιὰ

στιγμὴ τὴν εὐκαιρία καὶ φεύγει κρυφά. Τρέχει μὲ λαχτάρα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀγαπημένου της Γκαούρ. Θέλει νὰ τὸν συναντήσῃ... Νὰ τοῦ ὀρκιστῇ πὼς δὲν ἀγαπάει τὸν Μπόρχα... Νὰ τοῦ πῇ πὼς δέχτηκε νὰ τὸν παντρευτῇ ἀπὸ πείσμα...

Ο Γκαούρ ὅμως δὲν θρίσκει ἐκεῖ. Ἡ πανέμορφη Κόρη τοῦ Ἀρμαν ψάχνει παντοῦ: Ὀλόκληρο τὸ τσίρκο. Τίποτα!

Ἔτσι ξαναγυρίζει στὸ δωμάτιο τοῦ ἀγαπημένου της παλικαριοῦ. Καὶ παίρνει ἓνα δυνατὸ φαρμάκι γιὰ νὰ πεθάνῃ.

Ὅμως, λίγο πρὶν ξεψυχήσῃ, γράφει σ' ἓνα χαρτί: «Δὲν ἀγάπησα ποτὲ τὸν κακοῦργο Μπόρχα. Μὲ τὴ θία μὲ ἀνάγκασε νὰ τὸν παντρευτῶ! Καλύτερα λοιπὸν στὸν τάφο, παρὰ στὴν ἀγκαλιά του!»

ΑΔΙΚΙΑ Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ὁ καλόκαρδος κ' εὐγενικός Ἀρμαν, ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς πολυαγαπημένης κόρης του. Ψάχνει κι αὐτὸς παντοῦ. Πουθενά ὅμως δὲν τὴ βρίσκει.

Τέλος μπαίνει καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ Γκαούρ. Καὶ τὴν ἀντικρύζει κάτω νεκρή!

Τρελλὸς ἀπὸ πόνο, ὁ ἄμοιρος Πατέρας, διαβάσει μὲ λυγμοὺς τὸ σημείωμα τῆς Βαλάντας.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Σὰν μαρμαρωμένος.

Ύστερα τρέχει στὸ γραφεῖο του. Ἀρπάζει ἀπὸ κάποιο συρτάρι ἓνα πιστόλι. Καὶ ξαναγυ



Ἡ καταχιδόνια ἱζέϊν, κουμμένη πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη καταφέρνει νὰ πάρῃ ἓνα πολὺ ἐνδιψέρον ἐνσταντανέ.

ρίζει ἀλαφιασμένος στὴ χαρὸς
μενὴ αἴθουσα τῆς τελετῆς...

Ὁ ἀρχιθηριοδαμαστής γαμ
πρὸς καμαρώνει περισσότερο
κι ἀπ' αὐτὸν τὸν Ποκοπίκο.
Τώρα ποὺ παντρεύτηκε τὴ Βα
λάντα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ θρῖν
κάποιον τρόπον νὰ ξευπερδέ-
ψῃ τὸν πατέρα της. Καὶ νὰ γί-
νῃ αὐτὸς ἰδιοκτῆτης καὶ ἀφέν-
της τοῦ μεγαλείτερου Τσίρ-
κου τοῦ κόσμου!... Ὑστερα,
ἂν μὲ τὸν καιρὸ βαρεθῇ καὶ
τὴν κόρη του, τὴν γκρεμοσα-
κίζει κι αὐτὴν σὲ κανένα θά-
ραθρο!... Αὐτὰ εἶναι τὰ «εὐ

τυχισμένα» ὄνειρά του γιὰ τὸ
μέλλον!

Ὅμως, «ἄλλα λογαριάζουν
οἱ ἄνθρωποι, κι ἄλλα ὁ Θεὸς
διατάζει», ὅπως λέει μιὰ ἀρ-
χαία ἐλληνικὴ παροιμία!

Ὁ χαροκαμένος Πατέρας,
ὁ μανιασμένος Ἀρμαν, φθά-
νει ἀλαφιασμένος ὅπως εἶδα-
με, στὴν αἴθουσα τῆς στέψε-
ως. Καὶ μὲ τὸ φονικὸ πιστόλι
στὸ χέρι σταματάει μπροστὰ
σὸν ἀπαίσιο γαμπρὸ του:

— Κακοῦργε Μπόρχα! τοῦ
λέει βραχνά. Ἐσὺ σκότωσες
τὴν κόρη μου! Πέθανε λοιπὸν

κάθαρμα!...

Ταυτόχρονα ένα δυνατός πυροβολισμός άνηχεϊ. Οι προσκεκλημένοι κερώνουν στη θέσι πού βρίσκονται. "Η όρχήστρα σταματάει νά παίξη!...

Και ό άπαίσιος υπεργίγαντας σωριάζεται κάτω νεκρός! Τό βλήμμα τόν είχε θρή στην καρδιά. Ούτ' ένα «ώχ» δέν πρόφθασε νά θγή από τά χείλια του!...

Ό Ποκοπίκο νοιώθει τέτοιον τρόμο πού άθελα γεννιέται στά χείλια του ένα σπαρακτικό στοιχάκι:

*«Άρχίζ' ή "έκκαθάρισις".
ονάί και συμφορά μου!...*

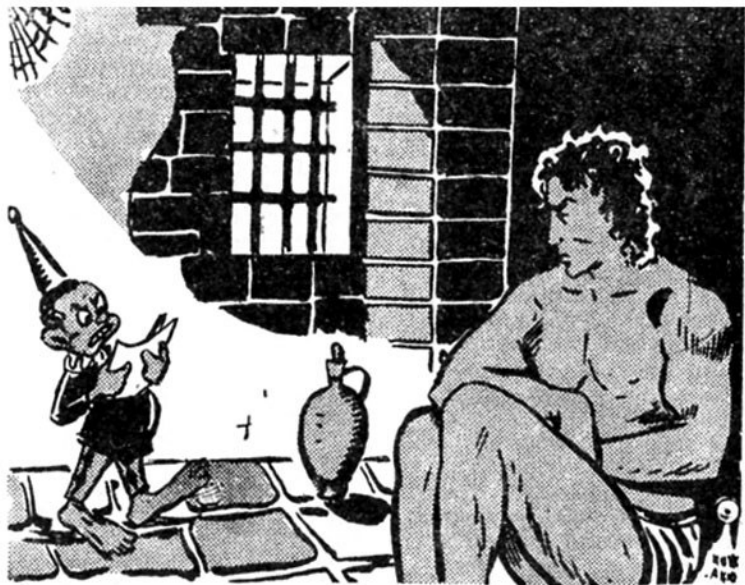
*Πάει ό ένας ό Γαμπρός
και τώρα ή ...σειρά μου!..*

Ό καλόκαρδος κ' εύγενικός "Άρμαν είχε πλανηθή: Νόμισε πώς ό Μπόρχα σκότωσε τη Βαλάντα...

"Άρα «ό φονικό πού έκανε, θά μπορούσε νά πη κανείς πώς ήταν άδικο!...

"Ήταν όμως άδικο, ή δίκη;!... Αυτό, μονάχα ό Θεός πού θά τόν κρίνη, τό ξέρει.

Ό "Άρμαν γυρίζει άμέσως την κάννη του πιστολιού του πρós τά στήθεια του. Κάνει νά τραθήξη τη σκανδάλη για νά πεθάνη κι αυτός! Μετά τό χαμό της πολυαγαπημένης



Ο Ποκοπίκο διωβάξει στον Γκαουό τó γοᾶμμα της σατανικής συντροφισσας του "Άρχοντα της Ζούγκλας: της Ιζαΐν!

του κορούλας, και μετά τὸ ἔγ-
κλημα πού ἔκανε, δὲν μπορεῖ
πιά νὰ ἀνεχθῇ τῇ ζωῇ!...

Ὁμως ἡ Γορουν πού βρῖσκε
ται κοντά, ἀρπάζει τὸ χέρι
του. Τὸν συγκρατεῖ!...

Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνουν
καὶ οἱ ἀστυνομικοί.

Ὁ δυστυχισμένος Ἄρμαν
ἀναγκάζεται νὰ φορέσῃ χειρο-
πέδες. Σὰν ἕνας κοινὸς κα-
κοῦργος!

Ὁ Ποκοπικό — πού στὸ με-
ταξὺ ἔχει συνέλθει — τὸν ζυ-
γώνει μὲ τρόπο. Καὶ τοῦ λέει
σιγά:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῇς Μπου-
νταλοαμπλαούμπλα!... Τράβα
τώρα νὰ σὲ δικάσουνε τρακό-
σια χρόνια φυλακῇ!... Ἄ-
φοῦ, ὅρὲ ζωὸν, ἤθελες νὰ ξε-
φορτωθῇς τὸν ἀνθρωπάκο...
Γιατί δὲν μοῦκανες νόημα νὰ
τὸν σφάξω; Ἡ χατζάρα μου...
κάθεται πού κάθεται!...

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΔΩΡΟ!

Ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Γορουν
παρατᾶνε τοὺς σκοτωμένους
καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ
στρίβουν ἀλὰ γαλλικά. Θὰ κά-
νουν τὸ ταξίδι τοῦ «χαρουπό-
μελου» ὅπως λέει ὁ νάνος. Θὰ
μείνουν γιὰ κανένα μῆνα σὲ
κάποια ὁμορφὴ τοποθεσία.

Ὁ τεράστιος Φούσκ — πού
ζυγίζει τριακόσια πενήντα κι-
λά — τοὺς ἀκολουθεῖ. Εἶναι ὁ
καλὸς φίλος τοῦ ἀντρώγου.
Πρόθυμος πάντα γιὰ κάθε τί.
Καὶ ὑπάκουος σὰν δοῦλος!...

Ὁ Ποκοπικό σπᾶει πλάκα
μαζί του. Τοῦ φέρνεται σὰν
ἀφέντης:

— Κάτσε Φούσκ!

Κάθεται ὁ Φούσκ.

— Σήκω Φούσκ!

Σηκώνεται ὁ Φούσκ.

Ὁ νάνος ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια.

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου!...

Σὰν... θουνὸ θουνίσιο εἶσαι!

Ἀπορῶ πῶς δὲν ἔχουνε φυτρώ-
σει πάνω σου καὶ... θυμά-
ρια!

Τέλος, καὶ ὅταν φθάνουν
στὸ ρωμαντικὸ ξενοδοχεῖο πού
θὰ μείνουν οἱ νεόνυμφοι, ὁ
Φούσκ δείχνεται ἀκούρατος.
Φροντίζει γιὰ τὶς θαλίτσες καὶ
τὶς ἀποσκευές. Καὶ κανονίζει,
κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο,
ὅλες τὶς λεπτομέρειες πού θὰ
ἐξασφαλίσουν ἀνετη κ' εὐχά-
ριστη τὴν παραμονὴ τοῦ εὐτυ-
χισμένου ζευγαριοῦ.

Ὁ Ποκοπικό τὸν καμαρῶ-
νει:

— Γειά σου Φούσκα μου, λε-
βέντη! Οἱ κόποι πού κάνεις
γιὰ μᾶς δὲν πλερώνονται μὲ
λεφτά. Κατόπιν τούτου ἀπὸ
πρώτῃ τοῦ μηνοῦ δὲν θὰ παίρ-
νῃς... μιστό! Μὲ ἀντιλήθε-
σαι;

Ὁμως τὸ μάτι τοῦ νάνου
ξεχωρίζει ἀνάμεσα στὶς ἀπο-
σκευές καὶ ἕνα τετράγωνο
κασόνι:

— Τ' εἶν' αὐτό, μπάρμπα
Φούσκα; ρωτάει.

Ὁ ὑπερφυσικὰ χοντρός ἄν-
θρωπος χαμογελάει καλόκαρ-
δα:

— Εἶναι τὸ δῶρο μου γιὰ
τοὺς γάμους σου. Θὰ σοῦ τὸ
δείξω τὸ θράδυ. Τὴν ὥρα τοῦ
ὕπνου!...

‘Ο Ποκοπίκο θασανίζεται ἀπὸ περιέργεια:

— Καλὰ ρε Φουσκάρα! τοῦ λέει παραπονιάρικα. Μὴ μοῦ τὸ δείχνεις τώρα. Μόνο πέσ’ μου τί εἶναι...

‘Ο Φούσκ ἐπιμένει:

— Κάνε ὑπομονή ἀφέντη μου! Θὰ τὸ δῇς τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου!

“Ὡσπου τέλος φθάνει κι αὐτὴ ἡ στιγμή:

‘Ο μικροσκοπικὸς «Γαμπρός» πλέει σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Ἐχει φορέσει τὶς με ταξωτὲς πυτζάμες του καὶ καμαρώνει σὰν βάρσος πού κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου!

Ἡ θεόρατη Νύφη, σὸ μετὰ ξύ, ἔχει σπᾶσει τρία κρεβάτια, δοκιμάζοντας ἀν.. τὴ βασιάνη!

‘Ο ξενοδόχος ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν:

— Ἐπὶ τέλους, Κυρία μου! τῆς λέει. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ διαλύσετε ὅλα τὰ κρεβάτια! “ὦχ, ἀδερφέ!... Θὰ σᾶς στρώσω κάτω!

‘Ο Ποκοπίκο ἀναλαμβάνει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ «ἔτερον τοῦ ἡμῖς». “Ἡ καλύτερα τὸ «ἔτερον τοῦ ἑκατονταπλάσιου»:

— Μὴ φωνασκῇς, ρε Μπάρμπα!... Τὰ κρεβάτια σου εἶναι σαράβαλα! Σκέψου πῶς ἡ... γυναικούλα μου πέφτει μονάχη καὶ διαλύονται. Φαντάσου, δηλαδή, τί θὰ γίνῃ ἀν πλαγιάσω μαζὶ τῆς καί.. τοῦ λόγου μου!...

“Ὡς δὲ ξενοδόχος δὲν ἔχει ὁρεξί γιὰ κουβέντες. Τοὺς στρώνει κάτω, μурμουρίζον-

τας:

— “Ἀν δὲν ἀνθέξῃ καὶ τὸ πάτωμα, θὰ πέσετε στὰ μαλακά. Γιατὶ τὸ ἀπὸ κάτω ἀκριβῶς δωμάτιο, εἶναι ἡ ἀποθήκη πού δάξομε τὰ σεντόνια μας!...

Καὶ φεύγει...

‘Ο «Γαμπρός» θυμᾶται ξαφνικὰ τὸ γαμήλιο δῶρο:

— “Ε, Φούσκα! φωνάζει. “Ἀνοιξε, τὸ λοιπόν, τὸ κασσόνι! “Ἀνοιξέ το γρήγορις νὰ δῶ τὸ δῶρο σου καὶ ξεκουμπήσου. Καθότι «Νεόνυμφος» τυγχάνω, ἀδερφέ μου, καὶ νύσταξα!

‘Ο τεράστιος Φούσκ δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα χοντρὸ καρφί. Παίρνει κ’ ἓνα σφυρί καὶ τὸ καρφώνει γερά στὸν τοῖχο.

Ἀμέσως, ἀνοίγει τὸ τετράγωνο κασσόνι καὶ θγάζει ἓνα σιδερένιο κλουβί.

— Κλουβί, ρε Φούσκα; καὶ νει μὲ ἀπογοήτευσί ὁ Ποκοπίκο. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ τί θὰ τὸ κἀνῃ!...

‘Ο ἀπέραντος Φούσκ ἀρπάζει τώρα μὲ τὴ χερούκλα του τὸ νᾶνο. Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ καὶ τὸν κλείνει μέσα.

Τέλος, κρεμάει τὸ κλουβί σὸ καρφί πού εἶχε βάλει στὸν τοῖχο. Καὶ τοῦ λέει:

— “Αἰντε μπτράβο!... Κελάηδα τώρα νὰ μας νανουρίζῃς γιὰ νὰ ... κοιμηθοῦμε! Χό, χό, χό!...

‘Ο Ποκοπίκο στριγγλίζει σὰν γουρουνόπουλο πού τὸ σφάζουν.

— Βοήθεια, βρέεεε!... Σὼστε με, βρέεεε!... Ἐγὼ εἶ-

μαι γαμπρός! Δεν είμαι...
πετροκότοιφασας!

Ποιός τὸν ἀκούει ὅμως...
'Ο Φούσκ ξαπλώνει βαρὺς
κάτω, πλάϊ στὴν «Γορουνάρα»
του. Κα σὲ λίγο ροχαλίζουν
κ' οἱ δυὸ σὰν πουντιασμένοι
Δράκοι!

'Ο ἀξιολύπητος «Νεόνυμ-
φος» συνηθίζει σιγά - σιγά στὸ
κλουβί. Καί ἀρχίζει νὰ μασ-
σουλάη... κανναβούρι, μπουρ-
μουρίζοντας:

— 'Ε, ρε τί τραβᾶμε κ' ἐ-
μεῖς οἱ... Γαμπροί!

Ο «ΚΥΡΙΟΣ» ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΜΠΕΡΤΑ

'Ετσι περνᾶνε κάμποσες ὥ-
ρες...

Καὶ νά: Ξαφνικά μιὰ ιδέα
φωτίζει τὰ μεγάλα κωμικά
μάτια τοῦ νάνου:

Τὸ κλουβί εἶναι σὰν αὐτὰ
ποὺ θάζουν τοὺς παπαγάλους.
Τὸ πάτωμά του κάτω εἶναι
συρταρωτό.

'Ο Ποκοπίκο τὸ σπρώχνει
σιγά - σιγά. Δημιουργεῖ ἕνα
ἄνοιγμα. Κι ἀπ' αὐτὸ πηδάει
κάτω!

'Αμέσως σκαρφαλώνει σθέλ-
τος στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.
Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια...

'Ετσι τρέχοντας, φθάνει
στὴ Νέα 'Υόρκη. Ψάχνει νὰ
βρῇ τὸν Γκαούρ.

Κατὰ τὰ χαράματα ἡ διαί-
σθησί του τὸν φέρνει κάτω στὸ
ἄπεραντο καὶ πολυθόρυβο λι-
μάνι της.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή ἀν-
τικρύζει στὸ μισοσκόταδο ξ-
ναν καλοντυμένον κύριο μὲ

μιὰ μαύρη μακρυὰ μπέρτα,
ἀλλὰ ξυπόλυτον! Κοιμάται
θαθεία, ξαπλωμένος ἀνάμεσα
σὲ θαρέλια, κασσόνια καὶ σὲ
ἄλλα ἐμπορεύματα τοῦ λιμα-
νιοῦ.

— Χμμμ! κάνει ὁ νᾶνος σκε-
φτικός. Κανέννας λόρδος θὰ εἶ-
ναι ὁ φουκαράς! Καὶ θάχη
στείλῃ τὰ παπούτσια του στὸν
τσαγκάρη!...

Καὶ νοιώθοντας σιγουριά
νὰ θρίσκειται κοντὰ σὲ κάποι-
ον ἄλλον, ξαπλώνει κι αὐτὸς
πλάϊ στὸν ἄγνωστο κύριο μὲ
τὴ μαύρη μπέρτα.

'Ὅμως δὲν περνᾶνε λίγες
στιγμές καὶ τὸν ἀκούει νὰ πα-
ραμιλάῃ στὸν ὕπνο του τ' ὄ-
νομα τῆς πανώριας μελαψῆς
'Ελληνίδας:

— Τάταμπού!... Τάταμ-
πού!...

'Ο Ποκοπίκο παραξενεύε-
ται:

— Μπράβο, κυρὰ Λουκού-
μω! μπουρμουρίζει. 'Ὡς καὶ οἱ
λόρδοι οἱ ἀξυπόλυτοι σὲ ξέ-
ρουνε ἀκόμα!...

Καὶ σκουντώντας τὸν κοιμ-
σμένον "Αγνώστο μὲ τὴ μαύ-
ρη μπέρτα, τὸν συμβουλεύει:

— Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω
μπάρμπα Λόρδε, μὴν παραμι-
λᾷς γιὰ τὴν Τάταμπούκα. Κα
θότι ἂν σ' ἀκούσῃ ὁ Γκαούρα
κας, κόηκες, ἀδερφέ μου!...

'Ὅμως ὁ "Αγνώστος — ποὺ
δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Γκα-
οὐρ — ξυπνάει κι ἀνασηκώνε-
ται:

— 'Εσύ, Ποκοπίκο;! ψιθυρί-
ζει. Πῶς θρέθηκες ἐδῶ;

— 'Αμ' ἐσύ; τοῦ κάνει ὁ νᾶ-
νος. 'Εδῶ, πλάϊ μου, ἦρθες



Ὁ Ποκοπικό παρουσιάζεται στὸν διευθυντὴ τῶν Φυλακῶν.
 —Τί θέλεις; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνος.
 —Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ κρατούμενος!

νὰ ψοφολογήσης;

— Ἡ νύφη τί γίνηκε; τὸν ξαναρωτᾷ ὁ μελαφὸς γίγαντας.

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει πένθιμα:

— Ἀστα καὶ μὴ τὰ ρωτᾷς! Ἡ νύφη κοιμᾶται μὲ τὸ Φούσκα. Κ' ἐμένα μὲ κλείσανε στὸ κλουβί. Λὲς κ' ἤμανε κανένας... σπίνος!

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει μαζί του χρήματα γιὰ τὰ ναῦλα. Καὶ μὲ τὸ νῆο γυρίζουν τὰ καράβια ζητώντας νὰ μπαρκάρουν.

Ὅμως κανένας καπετάνιος δὲν τοὺς δέχεται. Ὅλοι τοὺς ζητᾶνε διαβάτηρια κ' ἓνα σωρὸ ἄλλα χαρτιά.

Ὁ νᾶνος θυμώνει:

— Ἀμ' ἂν εἶχαμε «χαρτιά» τοὺς λέει, δὲν θὰ ἐρχόμαστε σὲ σᾶς... Θὰ καθόμαστε σταυροπόδι καὶ θὰ παίζαμε... κολλισίνα! Ἀμέ;!

Ὅμως ὁ Ποκοπικό ποτὲ δὲν χάνει τὸ κουράγιο του. Καὶ στὶς πρὸς δύο κολες στιγμῆς, πάντα καταφέρνει νὰ τὰ βολεύη.

— Μη στεναχωριέσαι, ρε Μαντράχαλε, του λέει. Παράδες μιά βολά, έχουμε. Πάμε νά φάμε και νά πιούμε και νά χορέψουμε!... Αύριο τὰ μεσάνυχτα ξαναγυρίζουμε. Θά τὸ κανονίσω ἐγὼ τὸ ζήτημα!

"Ετοι καὶ γίνεται. Πάνε κά που νά τσιμπήσουνε. Κοντεύει μεσημέρι πιά!...

Ὁ Ποκοπικό παραγγέλνει φασόλια γιαχνί. Ὁ Γκαοὺρ φρούτα: Μήλα, πορτοκάλια, μπανᾶνες, ἀχλάδια...

Ὁ νᾶνος τρόμοκρατιέται:

— Βρὲ δὲν τρῶς καμμιὰ φα σουλάδα νά δοῦμε τί θά γίνουμε! τοῦ λέει... Ἐδῶ δὲν εἶναι Ζούγκλα, Γκαουράκο μου. Τὰ φρούτα εἶναι πανάκριθα! "Αν τὸ πᾶς ἔτσι, θά μείνουμε χωρίς πεντάρα!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΕΣ!

"Αργὰ τὴν ἄλλη νύχτα οἱ δυὸ σύντροφοι ξαναγυρίζουν στὸ λιμάνι.

Ὁ Ποκοπικό κόβει μὲ τὴ σκουριασμένη χατζάρα του τὸ σχοινὶ μιᾶς θάρκας. Πηδᾶνε καὶ οἱ δυὸ μέσα... Ὁ Γκαοὺρ πιάνει τὰ κουπιά. Προχωροῦν στὸ σκοτάδι ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα.

"Ετσι φθάνουν κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο θαπὸρι. Ἐχουν μάθει πὼς αὐτὸ φεύγει τὸ πρωὶ γιὰ τὴν Ἀφρική.

"Απὸ τὴ χοντρή ἀλυσσίδα: τῆς ἀγκυρας σκαρφαλώνουν, σὲ λίγο, πάνω στὸ κατὰστρωμα.

Ὁ νυκτοφύλακας τοῦ θαππο

ριοῦ κοιμᾶται θαθειά πάνω σ' ἕναν πάγκο.

— Θά τὰ κοπάνησε ἀπὸ θραδὺς γιὰ τοὺς μπενετάδες! μουρμουρίζει σιγὰ ὁ Ποκοπικό.

Καὶ διατάζει τὸν Γκαοὺρ:

— Ἀπὸ ἔδω ἔλα, Μαντράχαλε. Κατέθα σ' αὐτὴ τὴ σκάλα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ὑπακούει. Κατεβαίνει μιὰ ἀπότομη καὶ ἀτέλειωτη σκάλα ποὺ θγίζει κάτω θαθειά στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου.

— Κρύψου τώρα, τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Ἐδῶ θά ταξιδέψουμε. Εἶναι ἡ πρώτη θέσις!

Τὸ ἀμπάρι εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ κεφάλια τυριὰ καὶ θαρέλια μὲ κονιάκ.

Οἱ δυὸ σύντροφοι κρύβονται ἀνάμεσα σ' αὐτά.

Κατενθουσιασμένος ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ τὸν Γκαοὺρ:

— Καλὰ δὲν εἶν' ἐδῶ, ἀδερφέ μου;! Θά πλερώσουμε καὶ τι παραπάνω μὰ θά τὴν περάσουμε κοτσάνι!...

Ταυτόχρονα ὁ νᾶνος ἀγκαλιάζει μὲ πόθο ἕνα... κεφαλὸτύρι, πὺδ μεγαλώσωμο ἀπ' αὐτόν! Καὶ τοῦ σκάει τὴν πρώτη δαγκωματιά:

— Χράπ!...

Καὶ συνεχίζει:

— Χράπ, χρούπ, χράπ, χρούπ!

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ ἔχει κάνει «νά»! Κ' ἡ κοιλιὰ του ἔχει φουσκώσει σὰν μπαλόνι!

"Ὁμως τὸ ἀλμυρὸ τυρὶ τοῦ φέρνει γρήγορα ἐξάσταχτη δίψα! Ψάχνει, σὰν τρελλὸς, γιὰ νερό. Μὰ πουθενὰ δὲν ὑπάρχει!

— Θα πιῶ κονιάκ! μπου-
μουρίζει.

— Κονιάκ;! κάνει με άπο-
ρία ὁ Γκαούρ.

— Ναί... Είναι θέβαια λί-
γο πιὸ ἀκριβούτοικο, μὰ τί
νὰ γίνη. Τὰ λεφτά θὰ λογα-
ριάσουμε τώρα;

— Έτσι, τραβάει τὴ χατζάρα
του καὶ με τὴν αἰχμὴ τῆς θγά-
ζει τὸ μεγάλο φελλὸ ἑνὸς θα-
ρελιοῦ. "Υστερα τὸ γέρνει λί-
γο. Καὶ θάζοντας τὰ τεράστια
χεῖλια του στὸ στόμιο, ἀρχί-
ζει νὰ ρουφάει...

Πίνει, πίνει, πίνει!...

— Έξω φαίνεται πὼς θά'χη ξη-
μερώση πιά...

Ξαφνικά οἱ μηχανές τοῦ κα-
ραβιοῦ μπαίνουν σὲ κίνησι.
Τρία δυνατὰ σφυρίγματα ἀν-
τηχοῦν. Καὶ τὸ τεράστιο σκά-
φος ξεκινάει.

Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει χα-
ρούμενος κ' ἐνθουσιασμένος:

— "Άλλος γιὰ τὴν... Ἄφρι-
κία! Ἄειντε, μιὰ θέσις καὶ
φεύγουμεεεε!

— Σῶσσ! τοῦ κάνει ὁ με-
λαψὸς γίγαντας!

Ὁμως ὁ νᾶνος εἶναι τύφλα
στὸ μεθύσι. Τρικλίζει σὰ νὰ
χορεύη... ρὸκ ἐντ ρόλ!

— Φουρτούνια θά'χουμε! λέει
στὸν Γκαούρ.

— Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Δὲν με γλέπεις πῶς πα-
γαίνω, ἀδερφέ μου;!

Καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ν' ἀνε-
βαίνει τὴν ἀπότομη καὶ ἀτέ-
λειωτη σιδερένια σκάλα...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει
νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Μὰ δὲν προ-
φταίνει. Ὁ Ποκοπικό τοῦ ξε-
φεύγει. Φθάνει γρήγορα πά-

νω στὸ κατάστρωμα...

Καὶ «σταφίδα» στὸ μεθύσι
καθὼς εἶναι, παρουσιάζεται
στὸν πρῶτο πλοίαρχο.

— Ἄδερφέ μου, Καπετάνιο,
τοῦ λέει, τί μοῦ τάξεις νὰ σοῦ
πῶ!... Σήμερις τὸ θαπόρι
σου φιλοξενεῖ ἕναν ἐπίσημο
ξένο!... Τουτέστιν τοῦ λό-
γου μου!

Καὶ ἐνῶ ὑποκλίνεται τρικλι-
ζόντας, αὐτοσυνησιέται:

— Ποκοπικός ὁ φοβερὸς καὶ
τρομερός! Κυνηγὸς ἀγρίων
κονίκλων! Γόης φιδίων καὶ
κοριτσιῶν. Προστάτης τῶν
κουτῶν καὶ ἀδυνάτων! Διπλὸ
ματοῦχος σφάχτης τῆς Σχο-
λῆς Καλῶν Τεχνῶν! Καὶ ἀν-
τρακκας δυσθεόρατος, μοδὸ-
ρος κ' ἀνοιχτόκαρδος! Ὀλέ!

Ὁ Πλοίαρχος τὸν κυττάζει
γιὰ λίγο με γουρλωμένα μά-
τια. Τέλος γυρίζει στὸ δεύτε-
ρο Καπετάνιο. Καὶ διατάζει:

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ... ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

"Ας ξαναπεταχτοῦμε πάλι
με τὰ φτερά τῆς φαντασίας
μας στὴν ἀγαπημένη μας Ζοῦ-
γκλα. Ἐκεῖ στὴν παρθένα καὶ
ἀγρία περιοχὴ ποὺ ζοῦνε τό-
σοι καλοὶ φίλοι καὶ κακοὶ ἐχ-
θροί!

Καὶ νά: Πρώτη καὶ καλύ-
τερη ἢ πανώρια μελαψὴ Κό-
ρη. Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα Τα-
ταμπού.

Ἀφάνταστα θλιμμένη, ἡ Ἀ-
μοιρη, ζῇ ὀλομόναχη τώρα
στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου πέ-
τρινου βουνοῦ.

Μέρα καὶ νύχτα κλαίει καὶ

στενάζει για τὸ χαμὸ τοῦ Γκα οὐρ. Τοῦ πολυαγαπημένου καὶ ἀγνοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς τῆς!...

Μονάχα κάθε πρωτὶ κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ ἀτέλειωτα βράχια. Βάζει στὰ πικραμένα χεῖλια τῆς κανένα γλυκόχυμο καρπὸ. Καὶ τὰ δροσίζει μὲ λίγο νεράκι κάποιας κρουσταλλένιας πηγῆς!

Ἡ δυστυχισμένη Κοπέλλα ἔχει ἀδυνατίσει πολὺ!... Οἱ δυνάμεις τῆς ἔχουν ἀφάνταστα λιγοστεύει... Μόλις καὶ μὲ τὴ βία καταφέρνει νὰ στέκεται στὰ πόδια τῆς.

Ὡσπου τέλος ἀποφασίζει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Ζούγκλα. Νὰ κατέβῃ στὸ μεγάλο λιμάνι νὰ κἀνῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ φθάσῃ κι αὐτὴ στὴ μακρυνὴ καὶ ἀγνωστὴ Ἀμερικὴ...

Ὅμως, στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ καταχθόνια Τζέιν, καταστρώνει ἕνα ἄλλο σάτανικὸ σχέδιο. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ φέρῃ κι ἄλλες συμφορὲς στὸν Γκα οὐρ καὶ στὴν πανώρια συντροφιστὰ του.

Ἔτσι, ἕνα πρωτὶ, πού ὁ Ταρζάν ἀποφασίζει τέλος νὰ θγῇ στὸ κυνήγι, βάζει σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό τῆς. Παίρνει μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ φεύγει ἀπὸ ἄλλο μονοπάτι. Τρέχει νὰ συναντήσῃ τὸν πανώριο Ἀμερικανὸ τυχodiώκτη: Τὸν Μάξ Ἀρλάν.

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ στὴν ξυλένια καλύβα πού ζῇ. Ἐκεῖνος παραξευεύεται πού τὴ θλέπει:

— Ἐσὺ ἐδῶ, Τζέιν; ! Τί συμ

βαίνει; ρωτᾷ ἐνῆσυχος.

— Τίποτα τὸ σοβαρὸ, τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ... Νά, το... Μοῦ γράφουν πὼς ὁ Γκα οὐρ δὲν ζῇ πιά... Τὸν σκότωσαν οἱ γκάνγκστερ!... Στὸ λέω γιὰ νὰ φροντίσης, ἀν θέλῃς γι' αὐτὴ τὴν ἀμοιρῇ συντροφιστὰ του...

— Ἐγὼ; Τί νὰ κάνω;

— Νὰ στείλῃς κάποιον νὰ τὴ φωνάξῃ. Νὰ τῆς πῆς μὲ τρὸς πο τὴ συμφορὰ πού ἔπαθε...

Καὶ ψευτοαναστενάζοντας προσθέτει:

— Κ' εἶναι τόσο... ἁμορφὴ ἢ δυστυχισμένη!

Ὁ Μάξ Ἀρλάν λυπᾶται κατὰκαρδὰ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα...

Ἔτσι, διατάζει ἀμέσως ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐμπιστοὺς μαύρους πού τὸν ὑπηρετοῦν:

— Πήγαινε γρήγορα στὸ βουνὸ τοῦ Γκα οὐρ. Καὶ πές' στὴν Ταταμπὸ πὼς κάτὶ πολὺ σοβαρὸ ἔχω νὰ τῆς πῶ γιὰ τὸν σύντροφό τῆς. Τὴν περιμένω ἐδῶ.

Ὁ ἀράτης φθάνει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ καὶ θρῖσκει τὴν πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» μὲ βουρλωμένα μάτια. Τῆς διαβιβάζει τὴν παραγγελία τοῦ λευκοῦ Ἀφέντη του.

— Πᾶμε ἀμέσως, τοῦ λέει ἐκεῖνη. Ἐχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν Μάξ Ἀρλάν...

Ἡ Τζέιν, καθισμένη ἔξω ἀπὸ τὴν ξυλένια καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ, θλέπει, ἀπὸ μα-

κρυά, τὸν ἀράπη καὶ τὴν Ταταμπού πού ἔρχονται.

— Θὰ φύγω, Μάξ! τοῦ λέει σιγά. Ἡ καρδιά μου δὲν θα-σταίνει νᾶμαι μπροστά, ὅταν θ' ἀκούσῃ, ἡ ἄμοιρη τὴ μεγάλη συμφορά πού ἔπαθε!...

— Τώρα εἶναι ἀργά! μουρμουρίζει ὁ λευκὸς τυχοδιώκτης. Ἐδῶ εἶναι ξέφωτο. Ἄν προχωρήσῃς νὰ φύγῃς, θὰ σὲ δῇ...

— Μὰ δὲν εἶπα νὰ φύγω μακριά, τοῦ κάνει ἡ Τζέιν. Θὰ κρυφτῶ πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα σου. Κι ἄμα τὴν ἀκούσω νὰ μπαίνει μέσα, τότε θὰ φύγω μὲ τρόπο γιὰ νὰ γυρίσω στὴ σπηλιά μας...

Ἡ πανώρια Ταταμπού φθάνει σὲ λίγο λαχανιασμένη:

— Ἐμαθες τίποτα γιὰ τὸν Γκαούρ; ρωτᾷ.

Ἄλλο Μάξ Ἄρλαν τὴν περνᾷ μέσα στὴν καλύβα. Τὴ θάζει νὰ καθήσῃ... Κι ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὴ σχετικὴ προετοιμασία:

— Σ' ἀγαπῶ σὰν ἀδελφός σου Ταταμπού...

— Τὸ ξέρω...

— Καὶ πρέπει νὰ μοῦ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη.

— Σοῦ ἔχω... Λέγε λοιπὸν τί συμβαίνει; Λυπήσου με!

Ἄλλο Ἀμερικανὸς ἀναστενάζει θλιμμένα. Κι ἀρχίζει νὰ τὴς διαβάζῃ τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Αὐτὸ πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ ἄμοιρη Ἑλληνίδα Κόρη, μένει κεραυνόπληκτη:

— Ὁ Γκαούρ;! Σκοτώθηκε

ὁ Γκαούρ;! ψιθυρίζει χαμένα.

Κι ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει σὰν τρελλή:

— Ὁχι!... Ψέμματα!...

Ἄλλο Γκαούρ εἶναι ἀθάνατος!

Ἄλλο Γκαούρ δὲν πέθανε!...

Ἄλλο Γκαούρ δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ!.

Καὶ σχίζει τὰ μελᾶρά στή-θεις τῆς ἀπὸ πῶο καὶ σπαραγμός! Καὶ ξερρίζωνε τὰ μακριὰ ἐβένινα μαλλιά τῆς:

— Ὁχι!... Ὁ Γκαούρ εἶναι δυνατός! Πιὸ δυνατός ἀπ' τὸ Χάρο!...

Τέλος, κλείνει ἀργὰ τὰ μάτια τῆς. Καὶ γέρνει νὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμη.

Ἄλλο Μάξ Ἄρλαν ὅμως προφθαίνει: Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκυλιά του γερά. Τὴ συγκρατεῖ!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνα σιγὰ νὸ καὶ παράξενο «κράκ» ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα.

Ἄλλο Ἀμερικανὸς δὲν τὸ προσέχει. Ξαπλώνει σ' ἓνα ράντζο ἐκστρατείας τὴν ἀναισθητὴ Ταταμπού. Τῆς θρέχει μὲ δροσερὸ νερὸ τὸ πρόσωπο. Καὶ τὴ χτυπάει μὲ τὴν παλάμη του στὰ μάγουλα.

Ἔτσι καὶ μὲ ἀτέλειωτες προσπάθειες καταφέρνει τέλος νὰ τὴ συνεφέρῃ.

— Μείνε ἐδῶ, τῆς λέει. Τίποτα δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς...

Ἡ Ταταμπού ἀρνιέται εὐγενικά:

— Ἐυχαριστῶ... καλύτερα νὰ ξαναγυρίσω στὸ βουνό μας...

Ἄλλο Μάξ Ἄρλαν δὲν ἐπιμένει. Καὶ τὴ συνοδεύει ὁ ἴδιος ὡς ἐκεῖ...

Σὰν φθάνουν στοὺς πρόπο

δες την αφήνει. 'Ενώ τὰ μάτια του εἶναι ἔτοιμα νὰ θουρκώσουν.

Ἡ μελαψή Ἑλληνίδα τὸν ἀποχαιρετᾷ μὲ ἕνα πονεμένο χαμόγελο. Καί, σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ τρομακτικὰ βράχια...

Τώρα δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ φύγῃ γιὰ τὴ μακρινὴ καὶ ἄγνωστη Ἀμερικὴ. Ὁ «ἀγαπημένος» καὶ «ἀγνός» τῆς σύντροφος ποὺ θὰ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ, δὲν ζῇ πιά!... Ὁ ὑπέρτοχος Γκαούρ, ὁ ἀδάμαστος μελαψὸς γίγαντας ἔχει πεθάνει!...

ΤΟ «ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ!

Καὶ τώρα ἂς ρίξουμε μιὰ ματιά στὸν Ἀρχοντα τῆς ἀπέραντης ἄγριας Ζούγκλας...

Ὁ δοξασμένος Ταρζάν ἔχει μεταμορφωθῇ σ' ἕναν ἄλλον ἀνθρώπο: ἀμίλητον, μελαγχολικό, δυστυχισμένον!... Τρομερὲς τύψεις νοιώθει γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε στὸν Γκαού.

Τὶς νύκτες δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μάτι. Μὰ καὶ ὅταν, γιὰ λίγο, τύχῃ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος ξεπετάγεται ἀπὸ τρομακτικούς ἐφιάλτες.

Ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβε ἡ Τζέιν, ἔχει μάθει κι αὐτὸς τὸ θάνατο τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Καὶ φυσικὰ, ἡ κατάστασί του χειροτέρευσε ἀφάνταστα. Τώρα πιά μοιάζει σὰν χαμένος! Σὰν τρελλός!...

Ἔτσι, στὴν ἀπόγνωσί του θυμᾶται μιὰ παράξενη φυλὴ μάγων. Ζῇ κάπου σὲ μιὰ ἀπά-

τητὴ περιοχὴ τῆς Ζούγκλας.

Ἀπὸ γέρους ἰθαγενεῖς ἔχει ἀκούσει νὰ μιλᾶνε μὲ τρόμο, φρίκη καὶ δέος γιὰ τὴ φυλὴ αὐτὴ τῶν «Σατανάδων», ὅπως τὴ λένε.

Εἶναι κάτι τερατόμορφοι Μάγοι ποὺ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ καλοῦν ἀπὸ τὸν Ἀδὴ τίς ψυχὲς τῶν νεκρῶν. Κ' ἐκεῖνοι σὰν φοβερά φαντάσματα καὶ σὰν τρομακτικοὶ θρυκόλακες, νὰ ἡιερουσιάζονται μπροστὰ τους.

Ὁ Ταρζάν παίρνει τέλος τὴν τρελλὴ ἀπόφασιν νὰ καταφύγῃ σ' αὐτούς. Νὰ τοὺς θάλῃ νὰ καλέσουν ἀπὸ τὸν Ἀδὴ τὸν Γκαούρ. Νὰ γονατίσῃ μπροστὰ του. Νὰ τοῦ ζητήσῃ συχώρεσι!...

Καὶ ξεκινάει!... Πρῶτα δμως περνάει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας. Θέλει νὰ μάθῃ σὲ ποιο μέρος τῆς Ζούγκλας ζῇ ἡ φυλὴ αὐτή!...

Ἡ καλὴ γερόντισσα τοῦ ἀποκρίνεται:

— Πέρα... πολὺ μακριὰ πρὸς τὴ Δύσι... Θὰ περάσῃς τρία ποτάμια. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ θεόρατα θουὰ. Ἐκεῖ θὰ θρῆς μιὰ φοβερὴ χαράδρα. Στὸ σκοτεινὸ τῆς βάθος ζῇ ἡ φυλὴ τῶν «Σατανάδων» ποὺ ζητᾷς...

»Ὁ βασιλιάς τῆς ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια. Ὁμως στὸ θρόνο του — στὸ θρόνο τοῦ Σατανᾶ — ὅπως τὸν λένε, αὐτὸς βασιλεύει ἀκόμα! Κάθε μεσάνυχτα τὸ φάντασμα του ἔρχεται καὶ κάθεται ἐκεῖ.

Ἡ σκελετωμένη Χούλχα σταματᾷ γιὰ λίγο νὰ πάρῃ



— Δὲν ντρέεσαι βρὲ νὰ χτυπᾷς τὴ γυναῖκα ; τοῦ λέει ὁ Ποκοπίκο.

Καὶ τί εἶς' ἐσύ ; τὸν ρωτᾷ ὁ ἄνδρας.

— Προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνατῶν !

ἀνάσα. Καὶ συνεχίζει :

— Νὰ προσέξεις ὅμως πολὺ, γιέ μου : Οἱ Σατανάδες εἶναι ἄγριοι καὶ σκληροὶ !... Μόλις παρουσιαστῇς μπροστά τους θὰ χυθοῦν νὰ σὲ σπαράξουνε !... Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὸ θάνατο εἶναι νὰ κρατᾷς στὰ χέρια σου ἓνα ἀναμμένο δαδί !. Γιατὶ οἱ Μάγοι τῆς φυλῆς αὐτῆς ἓνα μονάχα φοβοῦνται καὶ τρέμουν στὸν Κόσμο : τὴ Φωτιά ! Ὅμως κρατᾷς τὸ ἀναμμένο δαδί, ὅτι τοὺς διατάξεις θὰ τὸ κάνουν μὲ τυφλὴ ὑπακοή...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εὐχαριστεῖ τὴν καλὴ γερόντισσα. Καὶ τρέχει θιαστικός πρὸς τὴ δύσι. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ χώρα τῶν Σατανάδων.

Ἔτσι, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, μὲ καννίβαλους καὶ ἄγρια θεριά, πληθαίνει τέλος στὴ θαθεῖα χαράδρα. Ἐκεῖ πού ζοῦν οἱ τερατόμορφοι καὶ παντοδύναμοι Μάγοι.

Ο «ΝΕΚΡΟΣ» ΔΕΝ ΥΠΑΚΟΥΕΙ.

Είναι νύχτα όταν ο Ταρζάν φθάνει εκεί. Πλησιάζουν μεσά νυκτα...

Οι «σατανάδες» βρίσκονται μαζεμένοι γύρω από έναν πρωτόγονο άδικο θρόνο. Στολισμένον με σκελετούς και δόντια φιδιών. Με φτερά όρνιων, με κόκκαλα θεριών, και χίλια δυό άλλα μαγικά τους σύμβολα!

Περιμένουν εκεί την εμφάνισή του νεκρού βασιλιά τους.

Ο Ταρζάν κρύβεται σέ κάποιον απόστασι. Άνάθει ένα χοντρό κλαδί από ρετσινόδεντρο. Και ούρλιαζοντας τρομακτικά, όρμάει άτρόμητος κατά πάνω τους.

Οι τερατομορφοί και δεισιδαίμονες Μάγοι, αντίκρύζουν τή «Φωτιά» που κρατάει ο λευκός άνθρωπος και μένουν άκίνητοι. Μαρμαρώνουν εκεί στίς θέσεις που βρίσκονται.

Ένω ό Άρχοντας τής Ζούγκλας με θαρεία φωνή τώρα, τούς διατάζει:

— Θέλω να καλέσετε από τόν Άδη τό νεκρό Γκαούρ. Θέλω να παρουσιαστή άμέσως έδώ: μπροστά μου!...

Οι άγριοι «Σατανάδες» ούρλιάζουν άπαίσια. Ένω ταυτόχρονα αρχίζουν να χορεύουν παράξενους χορούς γύρω από τόν πρωτόγονο κι άδειον θρόνο!...

Αυτός είναι ό τρόπος που καλοϋν από τόν Άδη τίς ψυχές τών νεκρών!

Όμως αύτή τή φορά τίπο-

τα δέν μπορούν να καταφέρουν. Τό φάντασμα του άδικο σκοτωμένου Γκαούρ δέν παρουσιάζεται πουθενά!...

Οι τερατόμορφοι Μάγοι έχουν ιδρώσει χορεύοντας και ούρλιαζοντας συνεχώς. Τους είναι άδύνατο να εξηγήσουν τήν άποτυχία τους αύτή! Ποτέ άλλοτε ένας Νεκρός του Άδη δέν παράκουσε στο κάλεσμά τους!

Μά όλες οι προσπάθειες που κάνουν πάνε χαμένες. Ο νεκρός Έλληνας γίγαντας δέν έρχεται...

Στό μεταξύ φθάνουν και τά μεσάνυχτα.

Και τότε μιá τρομακτική βουή άκούγεται ψηλά στόν ουρανό. Σά να σχίξη τόν άέρα κάποιον τεράστιο και τρομακτικό όρνιο!...

Οι «Σατανάδες» ξεθαρρεύουν τώρα, Σταματούν τό χορό και τά ούρλιαχτά τους. Και κυττάζουν άγρια και άπειλητικά τόν Ταρζάν.

Είναι ή στιγμή που φθάνει, για να καθήση στο θρόνο του ο νεκρός βασιλιάς τους.

Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας τό καταλαβαίνει αύτό. Και στιγμή δέν αφήνει να χαθή: Πετάει πάνω στους τερατόμορφους Μάγους τό άναμμένο κλαδί που κρατάει. Και τό βάζει στα πόδια για να σωθή.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

Και τώρα, ός παρακολουθήσουμε τήν Άρχόντισσα τής Ζούγκλας. Αυτή τήν καταχθό-

νια καὶ σατανική γυναίκα!
Ποῦ ἡ ψυχὴ της διψάει πάντα
νὰ κἀνὴ τὸ κακὸ!...

"Ὅπως εἶδαμε, εἶχε κρυφτῇ
πίσω ἀπὸ τὴν ξυλὲνια καλύβα
τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Γιατὶ δὲν ἤ-
θελε — ὅπως εἶπε — νὰ θρί-
σκεται μπροστὰ ὅταν ἡ Τατα
μποῦ θὰ μάθαινε τὸ τραγικὸ
μαντάτο τοῦ θανάτου τοῦ ἀ-
γαπημένου της.

"Ὁμως, παρ' ὅλο ποῦ ἡ με-
λαψὴ Κόρη μπαίνει ἀμέσως
στὴν καλύβα τοῦ Ἀμερικαν-
οῦ, ἡ Τζέιν δὲν φεύγει, ὅ-
πως εἶχε πῆ πῶς θὰ κἀνὴ. Μέ-
νει γιὰ πολλὴ ὥρα ἐκεῖ, κρυ-
φοκυττάζοντας ἀπὸ ἓνα στρογ-
γυλὸ ἀνοιγμα κάποιου ρόζου.
Στὸ χέρι της κρατάει καὶ σκα-
λίζει συνεχῶς τὴ φωτογραφί-
κὴ της μηχανή... .

Τέλος ξεκινάει πατώντας
στὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν
της γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθῇ
κανεῖς. "Ὡσπου φθάνει κάπο-
τε στὴ μακρυνὴ σπηλιά τους..

Ἐκεῖ, παίρνει ἀμέσως ἓνα
κομμάτι χαρτί. Ζητάει τὸ τε-
ράστιο στυλὸ τοῦ Μπέιμπυ.
Καὶ γράφει γρήγορα ἓνα
γρᾶμμα.

"Ὑστερα προχωρεῖ στὴν πιὸ
σκοτεινὴ γωνία τῆς σπηλιάς
Ἀνοίγει τὴ φωτογραφικὴ της
μηχανή. Βγάζει μὲ προσοχὴ
μιὰ σκοτεινὴ ζελατινένια πλά-
κα. Τὴ βυθίζει σὲ παράξενα ὀ-
γρά... Τὴν ἐμφανίζει. Εἶναι
μιὰ φωτογραφία πού δείχνει
τὸν Μάξ Ἀρλαν καὶ τὴν Τα-
ταμποῦ ἀγκαλιασμένους...

Τέλος τὴ διπλώνει στὸ χαρ-
τί. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ γρᾶμμα

τὴ θάζει σ' ἓνα φάκελλο. Τὸν
κλείνει...

— Χουχού! φωνάζει ἀμέ-
σως τὴν κοντόχοντρη μαύρη
πυγμαία.

— Παρών, κυρὰ Μαντάμα
μου! Καλὲ τί τρέχει; Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας!

Ἡ Τζέιν τὴ διατάζει:

— Θὰ ξεκινήσης ἀμέσως
γιὰ τὸ μεγάλο λιμάνι... Σὰν
φτάσης ἐκεῖ, ρώτησε ποιοὺ κα-
ράβι φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.
Καὶ δώσε στὸν Καπετάνιο του
αὐτὸ τὸ γρᾶμμα... Γιὰ τὸν
κόπο ποῦ θὰ κἀνης θὰ σοῦ χα-
ρίσω ἓνα χρυσὸ κολλιέ. Ἄμα
τὸ φορᾷς θὰ φαίνεσαι ὁμορ-
φη!

Ἡ Χουχού παρεξηγιέται:

— Μωρ' τί μᾶς λές! Καλὲ
δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ στολίδια
γιὰ νὰ φαίνομαι ὁμορφη. Ἐ-
γὼ εἶμαι ὥραϊα... ἔξ' ἐαυτοῦ
μου!

Προσθέτει ὅμως ἀμέσως
προτείνοντας τὴν παλάμη της
χουφτιασμένη:

— Ἐλα τώρα, καλέ: Κατέ-
βαινε τὸ κολλιέ. Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας!

Σὲ λίγο ἡ πυγμαία μὲ τὸ
φάκελλο στὰ χέρια, καὶ τὸ
κολλιέ στὸ λαιμὸ τρέχει...
Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὸ μα-
κρινὸ λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς...

Καθὼς προχωρεῖ μουρμου-
ρίζει:

— Καλὲ θ' ἀγοράσω κ' ἐγὼ χαρτοφάκελλο!... Θὰ γράψω κ' ἐγὼ στὸ «πουλάκι» μου. Στὸν Ποκοπικόρο μου!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Καιρὸς εἶναι νὰ ξαναγουρίσουμε πάλι ἀπὸ τὴ Ζούγκλα στὴν Ἀμερική..

Ἔχουμε ἀφήσει — ὅπως θυμόμαστε — τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπικό λαθρεπιβάτες στὸ ἀμπάρι ἑνὸς μεγάλου θαπιοῦ. Ὁ νᾶνος ἀνεβαίνει στὸ κατάστρωμα καὶ αὐτοσυνισιέται στὸν κατάπληκτο Πλοίαρχο... Κ' ἐκεῖνος διατάζει ἀμέσως τὸν δεύτερο καπετάνιο:

— Σταματήστε!... Θὰ ξαναγουρίσουμε στὸ λιμάνι ν' ἀφήσουμε αὐτὴ τὴ «μεθυσμένη κατσαρίδα» ἔξω. Γιὰ νὰ μὴν τὴν πετάξω στὴ θάλασσα!...

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Τὸ τεράστιο φορτηγὸ πλοῖο ξαναγουρίζει στὸ λιμάνι καὶ σταματᾷ ἀρόδου... (*)

Δυὸ ναῦτες πασχίζουν νὰ κατεβάσουν σὲ μιὰ θάρκα τὸν Ποκοπικό. Νὰ τὸν θγάλουν στὴ στεριά...

Ὅμως ἐκεῖνος — κουνουπὶ

δι στὸ μεθύσι καθὼς εἶναι — κλωτσᾷ, κτυπιέται καὶ ξεφωνίζει:

— Ἀφήστε μεεεε!... Θέλω νὰ ξανακατέβω στ' ἀμπάρι. Ν' ἀποχαιρετήσω τὸ Γκαουράκο μου!... Τὸν ἔχω παρατήσσει μονάχο μὲ τὰ κεφαλοτύρια! Φοβᾶμαι νὰ μὴ μοῦ... τὸν φάνει!...

Αὐτὸ ἦτανε!...

Ὁ Καπετάνιος μαθαίνει τὼρα πὼς κι ἄλλος ἓνας ἀγνωστος λαθρεπιβάτης θρίσκει κρυμμένος στὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ του. Καὶ διατάζει τοὺς ναῦτες νὰ κατέβουν ἀμέσως. Νὰ τὸν συλλάβουν..

Ὅμως ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀγριεῦει. Κτυπᾷ ἀλύπητα ὀσους ζητᾷ νὰ τὸν πλησιάσουν. Κρᾷ μεγάλες ζημιὲς στὸ πλοῖο.

Ὡσπου ἐπεμβαίνει ἡ Ἀστυνομία τοῦ λιμανιοῦ. Καὶ ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας πιάνεται καὶ θγαίνει μὲ χειροπέδες στὴ στεριά...

Σέ μερικὲς ἡμέρες μαζί μὲ τὸ νᾶνο, περνοῦν ἀπὸ δίκη: Ὁ Γκαούρ γιὰ τὴν ἀντίστασι πού ἔφερε στὸ πλήρωμα τοῦ θαπιοῦ καὶ στὴν Ἀστυνομία καταδικάζεται σὲ τρία χρόνια φυλακῆ. Ὁ Ποκοπικό μόνο

(*) Στ' ἀνοικτὰ

γιατί τρύπωσε λαθρεπιβάτης,
σὲ τρεῖς μῆνες...

"Ἔτσι, κλείνονται κ' οἱ δυὸ
μέσα!

Ὁ νᾶνος κυττάζει μελαγχο-
λικά ἔξω ἀπὸ τὸ σιδερόφρα-
κτο παράθυρο τοῦ κελλιοῦ
τους. Καὶ ἀναστενάζοντας
σπαραξικάρδια, ἀπαγγέλλει
μὲ καμάρι:

*Ἐμένα μοῦ τὸ εἶπαν
ἄνθρωποι μὲ πατέντες:
τῆς φυλακῆς τὰ σ' ἔδρα
εἶσαι γιὰ τοὺς . . . λιβέντες!*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Σ η μ.: Τὸ δεύτερο αὐτοτε-
λὲς μέρος τῆς καταπλη-
κτικῆς αὐτῆς περιπετεί-
ας, στὸ ἐπόμενο τεύχος
ἀριθ. 49.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι
σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 48

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΤΡΟΜΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ !

Τὸ περίμενε ποτὲ κανεὶς πὼς θὰ γινόταν

"Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ" ;

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς 49ης περιπετείας τοῦ θρυ-

λικοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» ποὺ γράφει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁ Πακοπικό ... γκάγκστερ ! - Ἡ Ταταμποῦ στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα ! Ὁ Γκα ὕρ ζή ! Μονομαχία Νταμποῦχ καὶ Γιαχάμπα ! Μία τραγικὴ ἀτυχία ! Ὁ Πακοπικό προδίνει τὸν Γκαούρ. - Ὁ φόβος τῆς ηλεκτρικῆς καρέκλας ! - Συνένοχοι μὲ τοὺς Γκράνγκστερ !

Ο Λ Ε Σ Κ Α Ι Ο Λ Ο Ι

Διαβάστε τὸ δεύτερο αὐτοτελὲς μέρος τῆς συναρπαστικῆς περιπετείας : «ΑΡΡΑΒΩΝΕΙ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ποὺ ἔχει τὸν τίτλο :

"Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ,"

Γραμμένη ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

- | | |
|--------------------------|-----------------------------|
| 1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΙΓΑΝΤΩΝ | 5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ |
| 2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ | 6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ |
| 3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ | 7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ |
| 4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ | 8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ |

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

- | | |
|------------------------------|--|
| 9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ | 13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ |
| 10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ | 14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ |
| 11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ | 15. Η ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ |
| 12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ | 16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ |

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

- | | |
|----------------------------|-----------------------------|
| 17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ | 21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ |
| 18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ | 22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ |
| 19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ | 23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ |
| 20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ | 24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ |

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

- | | |
|---------------------------------|-------------------------------|
| 25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ | 29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ |
| 26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ | 30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ |
| 27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ | 31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ |
| 28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ | 32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ |

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

- | | |
|---------------------------------|--------------------------------|
| 33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ | 37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ |
| 34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ | 38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ |
| 35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν | 39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ |
| 36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ | 40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ |

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

- | | |
|--------------------------|----------------------------|
| 41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ | 45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ |
| 42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ | 46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ |
| 43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ | 47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ |
| 44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΙΓΑΝΤΕΣ | 48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ |

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρως πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694